

OCENĚNÍ: Nejlepší časopis středních škol v České republice /2007 + 2012/

Časopis středních škol v ČR s nejlepším obsahem /2008+2014/

Časopis středních škol v ČR s nejlepší grafikou /2009 + 2013/

Nejinspirativnější středoškolský časopis České republiky /2009 + 2010/

VYDÁVÁ STŘEDNÍ ODBORNÁ ŠKOLA MEDIÁLNÍ GRAFIKY A POLYGRAFIE RUMBURK

Ve 49. čísle BEZEVŠEHO mimo jiné najdete:

Polygrafické návštěvy / 3

Den otevřených dveří / 6

Koníčky Roman Liščáka / 8

Lyžařský kurz / 16

Milí čtenáři, vydání 49. čísla se trochu pozdrželo, neboť jsme měli jarní prázdniny a krátce na to Velikonoce. Trochu jste si počkali, ale stálo to za to. Teď počasí přineslo krásné teplé dny a sluníčko. Bylo ho v zimě málo a určitě jste ho stejně jako já postrádali. Nechci se dlouho rozepisovat o počasí, ale letošní zima byla podivná, mírná a blátivá a počasí střídalo náladu tak, že v jeden den bylo téměř jaro a na to přišla doba ledová, která přinesla teď v předjaří dokonce i sněh. Opět na krátkou dobu. Mám takový pocit, jako kdyby se naše planeta skutečně zbláznila. Ani se nedivím vzhledem k tomu, co všechno jí děláme. Proto tolik mění náladu. Ukazuje, že po našem rozhodně nebude a ona že je tu pánem.

Šedi už bylo dost, světlo a barvy prostě k životu potřebujeme. Příroda se teď začíná probouzet ze zimního spánku a já si venku dobíjím baterky. Myslím, že všichni čerpáme sílu, která na nás na jaře dýchá, a že i my se cítíme jako znovuzrození.

Takže vezměte do ruky tohle voňavé číslo, posaďte se pěkně na sluníčko, uvařte si dobrou kávu nebo čaj a užijte si krásné čtení. Doufám, že vás obsahem nezklameme. Opět tu najdete známé rubriky, jako jsou aktuality z intráckého dění,

rozhovory s nevšedními a zajímavými lidmi, ankety, recenze, reportáže, cestopisy, kresby nebo perličky. Tentokrát jsme se s vámi podělili také o řadu grafických a slohových prací.

Kdo nesměl na stránkách chybět, jsou naši maturanti. A tak přinášíme článek o plesu a řadu fotografií. A tady a teď je právě ten čas, abych všem čtvrtákům popřála hodně štěstí u maturitní zkoušky. Za chvíli jejich roky na Polygrafce totiž končí. 2. května vypuknou maturity. Nejprve ty státní v podobě písemných prací a testů, pak praktické a nakonec proběhnou maturity ústní. Není to žádná legrace, protože žák maturuje několik dní. V tomto náročném období to ustoje a perte se, jak jen to bude možné.

A pak kšá do života! Někteří budou ve studiu pokračovat, jiní začnou pracovat. Budete nám všem chybět. Ale to je život a ten neuvěřitelně letí. Včera jste byli děti a najednou jste dospělí. Tak nám u té maturity neudělejte ostudu! Chceme být hrdí na to, co jsme do vás vložili. A nezapomeňte, že štěstí přeje připraveným.

Přeji pěkné počtení, já se jdu rvát s mechem v trávníku a až mě to unaví, doufám, že si budu moci sednout s novinami na sluníčko a vypít si čaj. Takže, jaro, doufám, že mě nezklameš!

Iva Šabatová

Maturitní ples / 13

najdete nás: www.bezevseho.eu • pište nám: bezevseho@sosmip.cz

BEZEVŠEHO

ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO

ΣΕ ΖΙΒΟΙΑ ΙΝΤΡΑΚΚΕΗΟ

PROSINEC 2015

V prosinci byly hlavním tématem života na DM Vánoce - rozhovory a besedy o zvycích, rituálech, prožívání Vánoc v rodinách, pečení cukroví, dávání dárek... Vyráběla se přáníčka pro pedagogy školy, zdobila se jídelna, chodby, DM. Uskutečnila se akce „Tajemství Vánoc“ - osud ve skořápkách, citátky ukryté pod hrníčkem, pouštění svíček po vodě, luštění osudu z rozkrojeného jablíčka a lití vosku.

Paní vychovatelka Machová měla se žáky své skupiny rozhovor na téma „Nebezpečí návykových látek - marihuana“.

LEDEN 2016

Leden byl ve znamení nastávajícího maturitního plesu - příprava, tematické rozhovory. Paní vychovatelka Trejtnarová besedovala se svými žáky o domácím násilí v rodinách, paní vychovatelka Machová o kamarádství, lásce, ale také o uprchlících, rasismu, Romech. Probírala se žáky nové filmy, knihy... (vkus, náročnost). Paní vychovatelka Obergruberová měla s mladšími žáky své skupiny besedu na téma „Kamarádství a přátelství“, s těmi staršími pak probírala téma „Komunikace - asertivita“. Pro všechny žáky byly připraveny zábavné stolní hry - CINK a AKTIVITY.

ÚNOR 2016

V únoru četla paní vychovatelka Machová žákům na dobrou noc (příběh o lásce) a snažila se žáky motivovat ke zlepšení prospěchu. Paní vychovatelka Trejtnarová uskutečnila úspěšnou soutěž Kufr.

Žáci ze skupiny paní vychovatelky Obergruberové rozebíraly téma „Šikana“.

Znovu také proběhla oblíbená hra „Na schovávanou“ v prostorách školy a žáci si zkusili zahrát nové společenské hry - Dobble, Grabolo, Macháček.

-lo-

POSILUJ S ROZUMEM...

Hodně kluků, a to i z naší školy, chce mít lepší kondici, upevnit své zdraví, zhubnout, zlepšit svou postavu, a proto míří do posilovny (statistiky uvádějí, že v ČR chodí do posilovny přes deset procent patnáctiletých kluků).

Jenže v posilovně někdy vedle sebe uvidí vypracované postavy těch, kteří tam chodí dlouho, a pak jim klesne sebevědomí. Následně se může stát, že tam buď přestanou chodit (což je škoda), nebo se pustí do usilovné práce na své postavě. Tady však na ně číhá nebezpečí, že cvičení a požívání doplňků stravy se stane posedlostí (pro zajímavost - chorobná posedlost svaly se nazývá bigorexie).

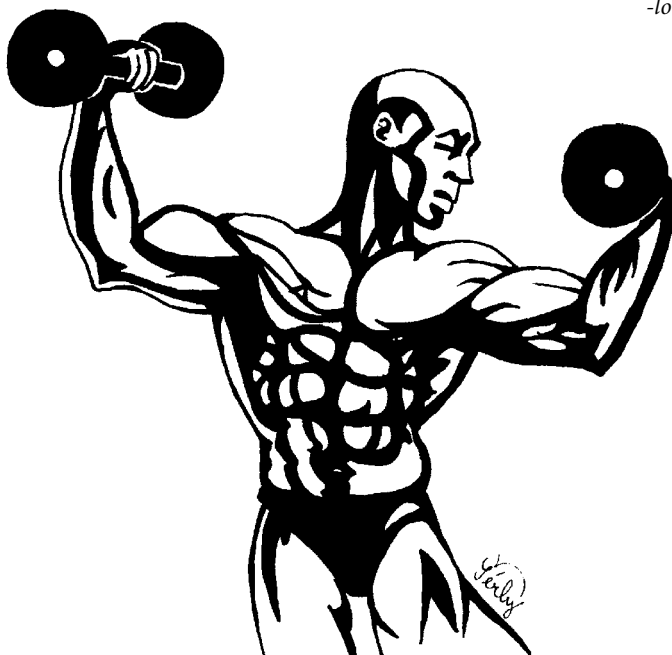
Ze života takto postiženého kluka se začnou vytrácet ostatní zájmy i kamarádi, všechno se točí jen kolem posilovny a výživy. Aby se jim vykreslily svaly, drží diety a berou různé prostředky na posílení a tvorbu svalů, na spalování tuků apod. Jejich přehnaným užíváním si mohou poškodit zdraví (= předávkování bílkoviny) a lze si na nich vypěstovat závislost podobně jako na endorfinech.

Ještě větším nebezpečím jsou však anabolické steroidy (podporují větší svaly, vytrvalost, sílu, regeneraci). Distribuce a užívání

těchto steroidů je nelegální, protože jejich užívání velmi výrazně ohrožuje zdraví - zhoršují pokožku, způsobují vypadávání vlasů, impotenci, ale především poškozují játra i srdce. Postižená je i psychika, protože tyto látky zvyšují agresivitu.

Takže kluci, do posilovny ano, ale s rozumem!

-lo-

Výstava VEDEM a návštěva chráněné dílny

Ve středu 23. března navštívila třída 3.S ve Šluknově zajímavou výstavu Vedem. Výstava se týkala chlapců, kteří byli obětí nacistického režimu. Dozvěděli jsme se spoustu nového o mladých mužích, kteří, byli vězněni v Terezínském ghettu. Z plakátů jsme vyčetli vše o tom, jak zde probíhal život. A následně jsme zapsali tyto nově nabyté informace do pracovních listů. Po dokončení výstavy Vedem jsme se přesunuli do chráněné dílny Kormidlo Šluknov, o.p.s. Zde jsme viděli práci klientů, kteří jsou většinou psychicky nebo fyzicky postižení. Ti zde vykonávali zábavné činnosti, které rozvíjejí jejich samostatnost a zvyšují jejich šanci uplatnit se na trhu práce. *Zde si můžete přečíst názory studentů na tento výlet:*

VOJTA ŠABATA

Na výletě se mi líbilo a to velmi. Ani chvíli jsem se nenudil, bylo to zajímavé.

ŠIMON POLÁČEK

Výstava na téma Tereziína a témata s tím spojená byla poměrně zajímavě zpracována se spoustou zajímavostí. Návštěva chráněné dílny byla zajímavá hlavně svými pracovníky.

PAVLA VACKOVÁ

Víc se mi líbila návštěva chráněné dílny Kormidlo, než výstava na zámku. V zámku to také nebylo špatné, ale není to můj šálek kávy.

TOMÁŠ HOSPODKA

Exkurze se mi líbila, byla poučná a dozvěděl jsem se něco nového z prostředí českého koncentračního tábora.

MARIE KREJČOVÁ

Jo, bylo to fajn, ale doplnění pracovních listů si myslím že je pro ZŠ a ne pro studenty 3. ročníku SŠ.

JAN SIMANDL

Docela zajímavé. Akorát chyběl nějaký průvodce, číst všechny tabule mě nebavilo. Chtělo to spíš nějakou přednášku.

Jsme vděční za tento bezvadný den a děkujeme hlavně paní učitelce Limberské, která s námi tento výlet podnikla, a paní Obergruberové, která nás s úsměvem doprovázela. Rádi bychom si tento zážitek, který nám dodal spoustu informací k tématu probíraného učiva v občanské nauce. Děkujeme, bylo to fajn.

-Danča a Káta-

NA CESTÁCH PO POLYGRAFICKÝCH ZÁVODECH

Únor byl ve znamení návštěv pana ředitele Jiřího Uhra a jeho zástupce pro OV pana Ivo Šabaty ve třech úspěšných polygrafických firmách Středočeského kraje. Společným jmenovatelem byla jejich vysoká profesionalita, zajímavá zakázková náplň, moderní technologie a zájem o naše studenty.

■ Naše první cesta vedla do společnosti, se kterou spolupracujeme již třetím rokem. Neocenitelné pro naše studenty jsou exkurze právě v této firmě. Schůzky se za GZ media zúčastnili Mgr. Iveta Bodnarová, Ing. Zdeněk Vořechovský, JUDr. Zdeněk Pelc a Filip Šaroch. Projednávali jsme možnosti studia žáků z oblasti Berounska na naší škole, možnosti stipendia či plateb nákladů za jejich ubytování a stravování. Dojednali jsme i pokračování exkurzí a návštěvu představitelů firmy v naší škole při hledání pracovníků z řad tiskařů a knihařů.

gz media
GZ Media je firma s velmi atraktivním výrobním portfoliem. Je největším výrobcem vinylových desek na světě (19 miliónů desek v roce 2015). GZ Media dále nabízí nejkomplexnější polygrafické služby v České republice. Od tisku, přes široké spektrum povrchových úprav a knižních vazeb, až po výseky a lepení kartonových boxů či výrobu kaširovaných obalů. To vše z firmy dělá celosvětově jednoho z nejvýznamnějších hráčů v mediálním, tiskovém a balicím průmyslu.

Zákazníky jsou zejména výrobci spotřební elektroniky (Samsung, HP, Canon), hudební a filmová studia (Universal či Sony Music), a další (např. Diageo či IKEA).

■ Pokračováním v naší cestě byla premiérová návštěva firmy Label design v Chrástanech. Jejich nosným, ale ne zdaleka jediným produktem jsou samolepicí etikety. Absolvovali jsme podrobnou exkurzi a mohli díky výrobnímu řediteli panu Zdeňku Völflovi vidět širokou škálu moderních strojů, zařízení i technologií. Také tato firma má velký zájem o pracovníky z řad našich studentů se vztahem k oboru, spolehlivosti, pečlivosti a flexibilitě.

Firma LABEL design, a.s. byla založena v roce 1992 a v současné době se zabývá především budováním systémů označování zboží a výrobou samolepicích etiket. Je komplexním řešitelem zadaných úloh v oblasti automatického označování produktů. Nabízí nejširší nabídku technologií tisku a jejich kombinací. Výrobní zázemí je připraveno převést do reálu i ten nejspložitější nápad.

■ O týden později jedeme do Kolína, ne za medvědy, ale za další z prestižních firem OTK GROUP. Scénář návštěvy se nám shoduje. Milé a vstřícné přijetí, obdivuhodná exkurze s perfektním výkladem. Setkání ze zapálenými odborníky. Při besedě s personální ředitelkou paní Procházkovou se shodujeme o možnostech uplatnění absolventů v povětivém a krásném řemesle s budoucností. Také paní ředitelka slíbila návštěvu naší školy spojenou s nabídkou uplatnění absolventů v OTK GROUP.

Obchodní tiskárny Kolín mají dlouholetou tradici. Závod byl založen pražským typografem J. L. Bayerem v roce 1879. Roku 1912 se závod stal akciovou společností a posílil obchod se zahraničím. V 70. letech zaznamenala tiskárna další rozmach výroby. Po roce 1989 došlo k privatizaci a díky rozsáhlému investičnímu programu a nákupu nových strojů se z Obchodních tiskáren stala moderní polygrafická společnost se zaměřením na výrobu flexibilních obalů, grafických a samolepicích etiket. Od roku 2013 jsou Obchodní tiskárny součástí polygrafické skupiny OTK GROUP.

Produkty: Flexibilní obaly, grafické etikety, samolepicí etikety, Shrink sleeves, IML etikety.

-iša-

Ředitel školy společně s personální ředitelkou OTK GROUP paní Danou Procházkovou

Škola, na které bych chtěl studovat: VOŠ OBALOVÉ TECHNIKY ŠTĚTÍ

Dne 25. února proběhla na naší škole přednáška Vyšší odborné školy obalové techniky ze Štětí. Na přednášku jsem se vážně moc těšil, protože strašně toužím dále pokračovat ve studiu právě na této škole! Už od začátku jsem věděl, že je tato škola super a tímto se to ještě potvrdilo. Jak by mohla moje rodina potvrdit, nadšeně jsem o této přednášce celý den nepřetržitě mluvil. Popravdě si myslím, že z mého nekonečného vyprávění mě nakonec měli plné zuby. Ale teď už dost s mým nadšením. Pojďme si říct, co jsme se

o této škole dozvěděli. Přednášku prezentoval ředitel školy PhDr. Jiří Konvalinka s dalšími dvěma učiteli. Vyprávěli nám, jak to tam chodí a co se můžeme naučit. Kromě grafických ná-

vrhů obalů, titulních stránek časopisů se studenti mohou naučit i reklamní výrobu neboli signmaking (řezaná grafika, polep aut, transferový potisk triček...). Studenti mohou pracovat i s řezacími plotry, stříhat videa a učit se mnoho dalších bezvadných věcí. Škola vlastní i ateliér pro fotografování, 3D tiskárnu nebo prototyp, který dokáže vyřezávat do polystyrenu. Škola je vybavena špičkovými počítači. Na rozdíl od nás vůbec nepoužívají platformu Mac, ale to nevadí! Co bych chtěl hlavně vyzdvihnout, je to, že mají krásný nový internát, kde jsou jednolůžkové a dvojlůžkové pokoje. Studenti mají k dispozici i vybavené kuchyně, kde si mohou bez problému uvařit. Ale úplně nejlepší je to, že po dobu studia škola poskytne všem studentům licenci na všechny používané programy. Něco takového bych uvítal i u nás na škole. Kdybyste se chtěli o Vyšší odborné škole obalové techniky ve Štětí dozvědět něco víc, navštivte jejich webové stránky: www.odbornaskola.cz

-Dom-

ANKETA

Co chceš vylepšit na Bezevšeho

Jelikož se naše milované Bezevšeho blíží k jubilejnímu padesátému vydání, rozhodli jsme se položit našim čtenářům dvě krátké otázky. Zajímalo nás, co se vám na Bezevšeho líbí ze všeho nejvíce a naopak, co byste udělali jinak. A co vy? Shodnete se s někým z dotazovaných, nebo máte na polygrafický občasník jiný názor?

1. Co se ti líbí na Bezevšeho nejvíc?

2. Co bys naopak pozměnil/a (udělal/a jinak), co ti tam chybí?

Jaroslav Ševčík, 1.A

1. Rád tam koukám na fotky žáků.
2. Víím, že to asi nepůjde, ale bylo by to hezčí víc barevně.

Michal Simmer, 1.A

Rád si v Bezevšeho prohlížím obrázky. Čist články mě moc nebaví.

Tomáš Bořecký, 2.S

Pročetl jsem si pár čísel a pozměnil bych tam délku recenzí na filmy a hry, rozhodně by to chtělo obsáhlejší výběr filmů...

A celkem mi tam chybí rubrika o dění ve světě.

Adéla Miková, 1.A

Bezevšeho je fajn, líbí se mi, že se studenti nebojí vyjádřit.

Martin Růžička, 1.A

V Bezevšeho si moc článků nečtu a asi bych přidal více obrázků.

Jan Klaban, 2.A

Obecně bych asi mohl říct, že k tomu nemám výhrady. Články jsou dobré a ani úpravě bych neměl moc co vytknout. Tedy občas se někde objeví nehezky font, ale to je maličkost.

Barbora Mannová, 1.S

1. Nejvíce ze všeho se mi líbí ankety.
2. Tak asi nic, myslím si, že Bezevšeho je dostatečně obsáhlé.

Barbora Šudová, 3.P

1. Na Bezevšeho se mi líbí, že se v něm píše o aktivitách, které se pořádají na škole. Také se mi líbí rozhovory s různými osobnostmi z této školy. A fotografie, které také hodně upoutají čtenáře k tomu, aby si článek či rozhovor přečetl.
2. Pozměnila bych nadpisy, místo černobílých bych dala barevné, aby byl časopis hned o něco živější. Také by se dalo dokreslit k článkům více postaviček, vypadalo by to o něco lépe. Jinak bych asi nic jiného Bezevšeho už nevytkla.

Barbora Štířchová, 2.A

Líbí se mi hlavně různé ankety a také články. A nic mi tam nechybí a nic bych neměnila.

Karel Reisinger, 3.A

1. Na Bezevšeho se mi nejvíce líbí to, že je to časopis, který opravdu píšou sami studenti a i přes tento fakt je dost rozsáhlý a plný zajímavých informací (samozřejmě, bez biče v podobě paní Šabatové by tomu tak nebylo).
2. Co mi v BZV chybí? To je těžká otázka. V porovnání s jinými školními časopisy je BZV bezkonkurenční a ve své podstatě bezchybné... Ale pravdou je, že mi zde chybí práce studentů, které se dříve objevovaly častěji.

Děkujeme ještě jednou za odpovědi a ochotu dotazovaných. My osobně si myslíme, že je Bezevšeho hodně povedené a pěkně zpracované. Myslíme, že jeho čtenáři vždy ocení práci všech při jeho přípravě tím, jak si jej s nadšením čtou při hodinách. A možná se v příštím kulatém čísle dočkáte toho, co vám chybí.

-Danča- a -Káta-

Z grafika tiskařem

Jak už nadpis napovídá, několik čtvrtáků bude pokračovat dále ve studiu na naší škole. Mezi nimi budu i já. Ptáte se, proč? Někteří třeba nechtějí do práce, nebo v tom je i jiný důvod. Já osobně si chci hlavně rozšířit odbornost, protože jsem zastáncem toho, že když si grafik zkusí tiskařinu a knihařinu, rozhodně mu to pomůže pochopit všechna odvětví polygrafie. Podívejte se, jak to vidí ostatní spolužáci.

LÁĎA BUREŠ

Proč chceš ještě pokračovat tiskařinou?

V tiskařině chci pokračovat, protože mě polygrafie vcelku začala poslední rok bavit. Myslím si, že budu mít více zkušeností poté, co uvidím stroje na vlastní oči. Takhle si to jako grafik moc představit nedokážu a určitě se praxe navíc dost hodí.

Myslíš, že potom lépe seženeš práci?

Co jsem slyšel od kamarádů, práci našli jako tiskaři snadno. Grafik musí být šikovný a musí dost přemýšlet u té práce. Tiskaři mají výhodu v tom, že dělají jednu a tu samou práci víceméně stále a nemusí nic moc vymýšlet. Myslím si, že tiskaři mají lepší finanční podporu, ale je to také dost o tom, kde se uchytíte.

Co tě na tiskařině zajímá?

Hlavně práce se stroji mě zajímá. Celkově, jak stroje pořádně fungují.

Myslíš, že ti to u stroje půjde lépe, než u počítače?

Prozatím jako grafik jsem toho nijak moc nemyslel. Uvidíme po maturitě, jestli mi to půjde, nebo to pro mne bude tragédie.

PATRIK RULC

Proč chceš ještě pokračovat tiskařinou?

Byla by hloupost nevyužít možnosti si během jednoho roku udělat tiskaře.

Myslíš, že po tom lépe seženeš práci?

To nevím, ale určitě to bude výhoda mít dvě zaměření.

Co tě na tiskařině zajímá?

Úplně všechno, konečně to uvidím i z té praktické stránky.

Myslíš, že ti to u stroje půjde lépe, než u počítače?

To nevím, uvidí se až za rok.

TOMÁŠ ALTMAN

Proč chceš ještě pokračovat tiskařinou?

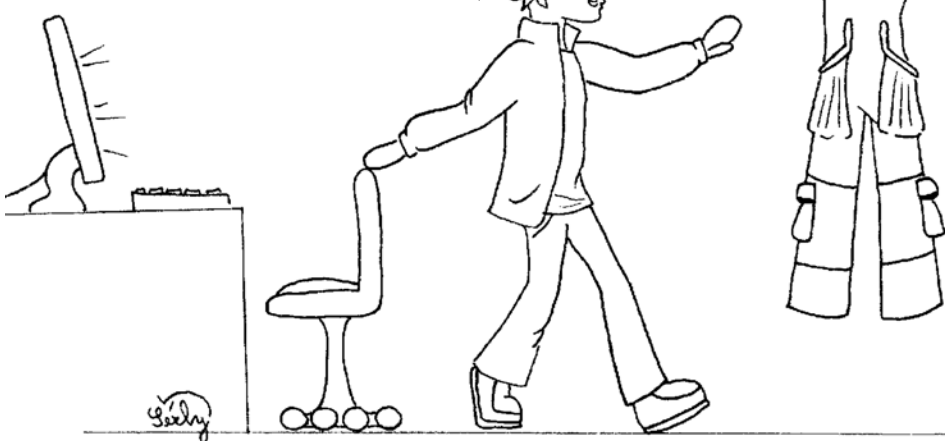
Myslím si, že je to rozšíření mého oboru. Dobrý krok do budoucnosti, získám tím další vzdělání. Toho není nikdy dost.

Myslíš, že potom lépe seženeš práci?

Ano, věřím že tímto krokem získám více pracovních nabídek.

Co tě na tiskařině zajímá?

Ve škole jsme se zatím učili o tisku jen teoretickou část, rád bych to zkusil i v praxi a získal zkušenosti.

Myslíš, že ti to u stroje půjde lépe než u počítače?

To si úplně nemyslím, ale kdo ví, jak mi to půjde nebo nepůjde.

LUKÁŠ DOKOUPIL

Proč chceš ještě pokračovat tiskařinou?

Tiskárnu bych rád pokračoval z prostého důvodu, po delší době, kterou jsem strávil studiem jako reprodukcni grafik, jsem došel k názoru, že to není zrovna obor, kterým bych se chtěl živit. Uvědomil jsem si, že mám radši ruční práci a daleko víc v ní vynikám, než v práci s počítačem.

Myslíš, že potom lépe seženeš práci?

Myslím si, že jednoznačně ANO, v okolí, kde bydlím je daleko více pracovních možností pro tiskaře než na grafika.

Co tě na tiskařině zajímá?

Na tiskařině mě zajímá především praxe, hodně jsme se toho učili, ale s praxí nemám téměř žádné zkušenosti.

Myslíš, že ti to u stroje půjde lépe, než u počítače?

Jak už jsem odpověděl, jsem především na manuální práci, takže si myslím, že mi budou podmínky v tiskárně více vyhovovat a že mi to půjde lépe.

Všem moc děkuji za odpovědi a za redakci Bezevěho přeji úspěšnou maturitu a mnoho dalších úspěchů!

-Dom-

NOVÉ TVÁŘE NA NAŠÍ ŠKOLE?

Ve čtvrtek 21. ledna 2016 se na naší škole konal den otevřených dveří. Tento školní rok jsem tu podruhé, stejně jako spoluredaktorka Lucka Krupičková. Den s námi strávila i spolužačka Bára Šudová, která tu byla poprvé a mluvila o internátu. Pan ředitel představoval školu, pan Šabata a pan Liščák provázeli uchazeče především po prostorách odborného výcviku. Dominik Budský prezentoval časopis a Lucka Jedličková všechno fotografovala.

BLANKA
LIŠČÁKOVÁ

Odkud jsi a kam chodíš na základní školu?

Jsem z České Kamenice a chodím na Základní školu T. G. Masaryka a gymnázium Česká Kamenice.

Máš nějaké životní motto, kterým se řídíš?

Zatím žádné motto nemám.

Jaký je tvůj cíl v životě?

Věnovat se tomu, co mě baví.

ANTONÍN ŠIMEK

Odkud jsi a kam chodíš na základní školu?

Nový Bor, ZŠ náměstí Míru.

Jaký je tvůj cíl v životě?

Kariéra a rodina.

Co chceš v životě dokázat?

Uspokojit svoje rodiče.

MATĚJ
ČAPEK

Odkud jsi a kam chodíš na základní školu?

Do ZŠ Dolní Podluží.

Jaký je tvůj cíl v životě?

Být úspěšný v práci a mít rodinu.

Odkud jsi a kam chodíš na základní školu?

Jsem z Oseku, kde také navštěvuji ZŠ.

Máš nějaké životní motto?

Nemám motto.

Proč chceš na polygrafku?

Baví mě grafika a focení.

ANNA
VÁLOVÁ

Odkud jsi a kam chodíš na základní školu?

ZŠ náměstí Míru, Nový Bor.

Proč chceš na Polygrafku?

Zajímá mě ten obor.

Jak ses o naší škole dozvěděla?

Od kamaráda.

JASMÍNĚ JAVICHOVÁ

Odkud jsi a kam chodíš na základní školu?

Jsem z Jiřetína pod Jedlovou a chodím do ZŠ Dolní Podluží.

Jak ses o Polygrafce dozvěděl?

Byli jsme tady se školou.

Co chceš v životě dokázat?

Zatím ani nevím.

PATRIK
GASPAR

Ptaly se
Bára,
Lucka
a Kája.

Dominik
a jeho skvělá
prezentace
časopisu.

MARTIN
PRŮŠA

Odkud jsi a kam chodíš na základní školu?

ZŠ Edisonova Varnsdorf.

Jaký je tvůj cíl v životě?

Dobrá práce, peníze.

LUCIE
BERÁNKOVÁ

Odkud jsi a kam chodíš na základní školu?

Jsem z Děčína a chodím na ZŠ Kosmonautů.

Jak ses o Polygrafce dozvěděla?

Přes internet.

Tento den se mi velmi líbil a jsem zvědavá, jestli se uchazeči objeví příští rok v našich školních lavicích.

-Šmudla- a -Flexik-

PRVNÍ ÚSPĚCH

Zhruba před třemi měsíci jsem se přihlásil díky svojí mamce do varnsdorfské soutěže Fototok 2016, kam se může přihlásit jakýkoliv fotograf, klidně i kdokoliv ze zahraničí. Přihlásilo se celkem 35 lidí, což znamená 350 fotografií. (Každý fotograf mohl přihlásit maximálně deset fotografií.) Fotky se odeslaly do Městského varnsdorfského klubu přátel, kde se rozhodly. Zaujalo mě, že porota u hodnocení nevěděla, čí fotky jsou. Vyhlášení se konalo v úterý 19. 1. 2016, oceněno bylo 15 lidí, mezi kterými jsem byla i já, a na výstavu bylo posláno 100 fotek, mezi kterými jsou i dvě mé. Výstava trvala až do 18. března ve varnsdorfské městské knihovně a poté byly fotografie přemístěny na výstavu do sousedního města Großschönau v Německu, kde je můžete zhlédnout do konce května.

-Flexik-

Ušňivé koníčky pana Liščáka

Mnozí z nás mají mnohem radši odborný výcvik než školu. Jistě je to také díky tomu, jak příjemnou atmosféru navozují naši učitelé na praxi. A jedním z nich je pan Roman Liščák, který je na naší škole už čtvrtým rokem. A tak jsme se rozhodli poznat ho trochu víc. Nejen tak, jak ho máme možnost poznat ve škole, ale můžeme také trochu nahlédnout do jeho osobního života. Pan učitel je velmi aktivní člověk, a tak rozhovor s ním vážně stojí za přečtení.

Povězte nám prosím něco o vaší lásce k historii a o sběratelské vášni.

Tak to jste oslovili toho pravého. Kolik má času, respektive kolik stránek v časopise je pro náš rozhovor volných?

Kdybch se měl doopravdy rozhovořit o všech svých koníčcích, mohli bychom to udělat jako seriál na pokračování... Je pravda, že jsem je trochu umenšil z důvodu, abych nebyl jen renesančním člověkem se širokým rozhledem, ale abych se některým mohl věnovat více a pokusil se v nich být specialistou. Třeba jsem dříve hrál divadlo a to nyní nedělám. Bylo to hodně náročné na volný čas, který bych potřeboval od někoho ještě naopak přikoupit. Dost studentů mě přemlouvá, ať obnovím divadelní spolek na Polygrafce. O Sumýši jsem studentům vyprávěl, tak se třeba zase někdy k „prkům, která znamenají svět“, vrátím.

Láska k historii je nepopsatelná a někdy jsem také jako sopka, která zavalí sama sebe. Pokud se něčím zabývám, snažím se dopodrobna a občas nejde skloubit vše se vším. Další kus nábytku, který si budu pořizovat, musí být nová knihovna.

Nejvíce se zabývám historickým okamžikem, který vlastně ve skutečnosti trval pouze nějakých deset až patnáct sekund a to je atentát na Heydricha. Samozřejmě je to spojeno s dalšími momenty a je to obtížné a obsáhlé téma zvané heydrichiáda. Občas mívám i různé přednášky o tomto období a samozřejmě k tomu sbírám různé artefakty, které se týkají jak vojenské výbavy (odznaky, opaskové přezky, repliky, ale i součásti uniforem atd.), tak civilního života za protektorátu (například dobové noviny,

potravinové lístky, doklady atd.). Tady bych se rád někdy označil jako amatérský historik.

rakousko-uherská monarchie. Tito vojáci například v Rusku inklinovali k husitským tradicím a pokud o tom člověk chce něco vědět, tak skáče najednou až do 15. století. Letos je například 700. výročí narození Karla IV. a asi by bylo smutné si nenastudovat něco o tomto panovníkovi, který byl bezesporu největším Čechem (dokonce v anketě stejného názvu zvítězil). No a jsme najednou v nějakém 14. století. Samozřejmě se zabývám i událostmi, které se odehrály v nedávné minulosti. Roky 1948, 1968 či 1989 jsou těmi, které patří mezi mnou studované a opět se snažím získat dobové fotografie, noviny, vyhlášky atd. Takže pokud to mám shrnout, historie má tak zajímavé mezníky, že je škoda zabývat se jen jedním obdobím. Pokud mám hovořit o svém prioritním zájmu, zabývám se hlavně 20. stoletím. Ale atentát na Heydricha je opravdu okamžikem, na který jsem jako vlastenec hrdý a mám ho nastudovaný dopodrobna. Už jako klukovi mi má babička vyprávěla, jak se za svého dětství, kdy bydlela kousek od Prahy, schovávala po příkopu, aby nemusela Heydricha projíždějícího kolem na koni zdravit arijským pozdravem. V zájmu o historii bych měl zmínit také studium betlémařství na Šluknovsku.

Přes vánoční svátky se tedy věnujete řezbářství betlému. Je to náročné? Věnujete se tomu i přes rok a máte někoho z rodiny, kdo se tomuto koníčku věnuje?

Řezbářství se věnuji kratší dobu, ale přesto toto řemeslo zbožňuji. Novodobou uměleckou základnu řezbářiny zde na Šluknovsku podpořil pan Květoslav Stehlík, který již bohužel není mezi námi a většině začínajících řezbářů poradil a předvedl tvorbu. Celkově si vážím jakýchkoliv starých tradic a lidí, kteří se je snaží udržovat, aby nezanimly nadobro. Věnuji se také genealogii a v mém rodokmenu je plno předků, kteří se věnovali uměleckým řemes-

Od toho jen krok k druhé světové válce, jejím počátkům, konci a důsledkům. Velice blízko je téma mobilizace československé armády v roce 1938 a tím i první republika. Vidiš, jak začínáme cestovat v historii? No, odtud už to není daleko k první světové válce, atentátu na Ferdinanda d'Este, našim vojákům za R-U a legionářům. Legionáři byli vojáci, kteří odmítli bojovat pod zástavou R-U a přeběhli na jinou frontu, jen aby vznikla samostatná Československá republika a rozpadla se

lům. Namátkou lze uvést například uměleckého provazníka či uměleckého kováře. Ale vraťme se k řezbařině. Základy pro tuto činnost jsem získal od svého táty, kterému vděčím za většinu svých koníčků, ke kterým mě přivedl. Řezbařina není ani tak složitá, pokud má člověk nějakou představivost. Řekl bych, že není potřeba ani zvládat kreslení, ale jistě to je výhodou. Jen je nutné umět si věci představovat trojrozměrně. Je velmi důležité umět si vybrat dřevo bez prasklin, aby se nám poté v teple v místnosti dílko nerozpadlo, a hlavně musí být správně vysušené. V našich zeměpisných poměrech je předním dřevem pro vyřezávání lípa, jelikož její dřevo je nejměkčí a velice dobře se z ní tvoří. Samozřejmě nesmí být již dřevo na pokraji trouchnivění, jelikož poté se zase drolí a nelze vyřezat detaily, musí být prostě akorát. Místa, kde jsou suky, jsou o něco tvrdší než ostatní části a je nutno s tím počítat. Zase takový suk vypadá na struktuře dřeva nádherně - někdy je však nutné dávat pozor, aby zase nevypadl úplně (znáte to jistě některý z dřevěného nábytku po seschnutí). Samozřejmě pokud se bavíme o výběru dřeva, nemůžeme zůstat jen u lípy, protože se řeže také z dřev jiných stromů jako je například ořeškové, škumpové, třešňové a další. Tyto typy vynikají nádhernou kresbou struktury dřeva. Zde si však člověk musí již něco nastudovat, protože ořech je dost tvrdý. Taková škumpa tře-

ba obsahuje jedovaté složky, u citlivějších jedinců tak může při řezání vyvolat záněty kůže a není ani dobré vdechovat prach z broušení tohoto dřeva, proto se tento typ ještě nakonec povrchově upravuje lakem. Vrátil-li se trochu do historie, první dílka, která se v našem kraji objevovala, pocházela z jihu, nejčastěji z Itálie a obchodníci je vozili v krabičkách. Říkalo se jim tak krabičkoví panáčci. Tyto figurky byly nejčastěji vyráběny z limby, ze které se dodnes tvoří například v jižním Tyrolsku, odkud pochází městský kostelní betlém, který spolu s dalšími nadšenci každý rok stavíme a po Vá-

nocích zase uklízíme. Tolik asi o výběru dřeva. Největším základem je však ostré náčiní. Pro začátek stačí jeden nožík a třeba jedno dlátko ve tvaru „V“ nebo „U“ na záhyby. Čím více se člověk zdokonaluje, tím více dlátek může na stole přibývat. Platí zde však pravidlo, že tupým nástrojem se člověk může pořezat lépe než ostrým. Nějaké to říznutí je asi součástí vyřezávání. Nesmí se toho člověk zaleknout a musí pokračovat dál. Já se tedy ještě asi nikdy pořádně neřízl, ale zase nemám tolik hotových dílek. Někdy řezbaři nosí také speciální ochranné prvky na ruku. Může to být jen starý odstřižený palec z pracovní rukavice.

No a když už si tady o tom tak podrobně povídáme, tak si řekneme něco také o létech, která dřevo obsahuje. Ač se to nezdá, i tato poučka je stěžejní. Pokud řežeme „po létech“ dřeva, jde nám ukrájovat po menších i větších kusech, ale je-li tomu naopak, tedy „proti létům“, hrozí tu nepříjemné odlomení dřeva. A pokud se nám něco odštípne, je to většinou nevratné. Na co by se asi nemělo zapomenout, je postavení prstů a rukou při řezbě, aby byla nejbezpečnější, ale také co nejefektivnější. Každý si však asi nejspíš potom najde svůj styl, ale základní proškolení neškodí. V každém případě je úžasné, že přetváříte přírodní produkt v další umělecké dílo.

Jste milovníkem přírody? Jak často do přírody vyrazíte a věnujete se i focení?

Přírodu naprosto zbožňuji a takzvané v ní „dobijím baterky“. Není nad to „vypnout“ a projít se podél zurčící řeky nebo jen tak šumícím lesem. Samozřejmě, že mám někdy jasné cíle - rozhledny, zříceniny hradů a podobně, odkud jsou nádherné výhledy do krajů. Dříve jsem jezdil s kamarády na takzvané „čundry“. Poznávali jsme krásy Čech a spali jen tak ve spacácích pod širákem. Nyní na to nemám již tolik času, takže vyrazím už méně, spíš si užívám různých pobytů s rodinkou. Jsem názoru, že není důležité jezdit do ciziny, jelikož máme plno krás i u nás. Příznám se, že válečky u moře mě moc nenaplňují, rád je střídám s poznáním. Když už si vybírám zájezd do ciziny, většinou volím poznávací. Naposledy jsem byl v Provence v Jižní Francii, bylo to úžasné a žiju z toho dodnes - historie, příroda, lewandule atd.

A focení? Tak k tomu se začínám s radostí zase vracet. V jednu chvíli jsem si říkal,

že nedělám nic jiného a že si vlastně cestování užívám jen přes hledáček a pořádně ne na živo, ale fotky zase připomenou plno okamžiků a je na co vzpomínat. Jsem schopen vyrazit (třeba i na kole, běžkách a podobně) s fotákem do přírody na celý den a pokud se mi podaří aspoň nějaká fotka, jsem spokojen. Samozřejmě, jak jsem již říkal, je to balzám na duši. Nefotím jen přírodu, ale zbožňuji také staré domy a zákoutí, například na Starém Městě v Praze a to i po setmění, kdy se vše s přibývajícím stínem mění a stává se kouzelnějším.

No a samozřejmě, jak jsem zmínil, miluji přírodní materiály, jak pro řezbu, tak do interiéru bytu. Pořád doufám, že se jednou opět vrátím do baráčku, kde budu tvořit ve své dílničce. Ono v paneláku je to složitější...

Že vás baví kreslit, poznáme po příchodu do vaší učebny. Kreslíte i ve volném čase?

Kreslení mě baví moc. Kreslím přírodu, portréty, komiksy a to různými technikami. Miluji kvaše Zdeňka Buriana, kdy skoro člověk nepozná, jedná-li se o fotku či malbu. Dříve jsem hodně pracoval s vodovými barvami, ale nyní využívám Photoshopu a digitálního vybarvování. Jediného, čeho lituji, je to, že jsem již neměl možnost být žákem Káji Saudka, pro neznalé nejznámějšího komiksového tvůrce v ČR. Kamarád z Prahy si všiml toho, jak maluji, a znal se s Kájou a slíbil mi, že se s ním domluví, jelikož i on u něj dostal základy kresby. Než se stačilo něco dohodnout, pan Sauděk padl do komatu po své nešťastné příhodě, z kterého se již neprobral a v polovině minulého roku zemřel. Každý volný čas, pokud zrovna neodpočívám - což já skoro neumím, něco tvořím. Třeba i modeluji. Teď si to užívám se synem, kdy s každým dnem roste jeho zájem o cokoli, takže tvoříme společně.

Jak zvládáte být dobrým otcem, učitelem a zároveň se věnovat svým koníčkům?

No, doufám, že to snad zvládám dobře, i když na mně je asi občas vidět únava, protože někdy spím jen pár hodin, když vše doháním po nocích. Ale nezastávím se a to je můj motor. Život bez koníčků a bez zálib si nedokážu představit. Líbilo se mi povídání s naším panem ředitelem v minulém čísle, kde uvedl, že nezná slovo nuda. V tom naprosto souhlasím. Musím samozřejmě pochválit svou rodinu a okolí, jsou ke mně tolerantní.

Spisovatel Jaroslav Foglar na kresbě Romana Liščáka

Máte prý rád Foglarovu tvorbu? Například Rychlé šípy.

No jo, foglarovky, to je též součástí mého života. Sice je důležité je číst ve správném věku, ale rád se k nim vracím i jako ke zdrojům inspirace nyní. Já jim propadl v dětství a troufám si říct, že po mých rodičích měly na moji výchovu velký vliv. Nikdy jsem třeba kvůli skautingu nezkoušel kouřit a jsem za to rád. Necítím se tedy být Mirkem Dušínem, protože dnešní doba moc slušným lidem nepřeje a je občas potřeba ukázat ostřejší lokty, ale i tak se snažím chovat podle svého nejlepšího přesvědčení. Na Rychlých šípech jsem vyrostl a znám skoro každé okénko seriálu a zbožňuji Záhadu hlavolamu. (I filmová zpracování - raději mám asi tu seriálovou z roku 1969. Jsou to sice spojené dva romány, ale záhadný Široko v podání Jana Třísky mě prostě vždy fascinoval.)

Na Rychlých šípech jsem se vlastně učil též kreslit. Překresloval jsem si komiksová okénka, popřípadě jsem vymýšlel své nové příběhy. Známe se též s Marko Čermákem, který kreslil „Šípáky“ po Janu Fischerovi.

Dodnes jsem členem Sdružení přátel Jaroslava Foglara, odkud znám spoustu úžasných lidí. No a někdy se vám může stát, že třeba o prázdninách potkáte člověka ve skautském kroji, který mi bude hodně podobný. Tak vezte, to jsem já! Jsem členem 48. oldskautského klubu Jestřábi. Ve stejném klubu jako já je třeba historik Jaroslav Čvančara (velký znalec oblasti heydrichiády) nebo Ludvík Hess (zakladatel

babyboxů, vyznamenaný v roce 2015 medailí Za zásluhy). Je to tedy pro mě pocta.

A co ježek v kleci?

Ježek v kleci? Co to je? Nějaké zvíře? Opět otázka směřovaná na mé tělo. Nevíš toho o mně nějak moc? Ježky v kleci mimo jiné také sbírám. Mám jich hodně, ani se neptej kolik! Jsou různé druhy - kovové, plastové, dřevěné. V mé sbírce se objevují i kusy skleněné. V jednom ze svých rozhovorů pro BZV jsem už jednou říkal, že jako zajímavost uvádím, že jsem získal stříbrnou a bronzovou medaili z Mistrovství světa ve vyjímání ježka z klece. Někteří jste se mě na to již ptali, jestli to není recese. Dooopravdy si legraci nedělám.

Zajímá se váš syn o některé z vašich zálib?
Ač se to někdy příbuzným nebo známým nezdá, nemusím synovi vůbec nic nutit. Děti se rády opičí, s koničky je to tak vlastně taková má malá kopie. Ani si neumíte představit, jak je nádherné předávat svému pokračovateli všechno ze sebe. Má svou vojenskou helmu, zapichuje si deskové betlémy do polystyrenového podkladu, miluje přírodu, obdivuje mé zkameně-

liny trilobitů, kreslíme, prohlížíme si knížky, pouštíme vláčky, jíme. Je toho opravdu mnoho. Prostě jsme táta a syn, ale zároveň partáci a kámoši.

Jakou hudbu máte rád?

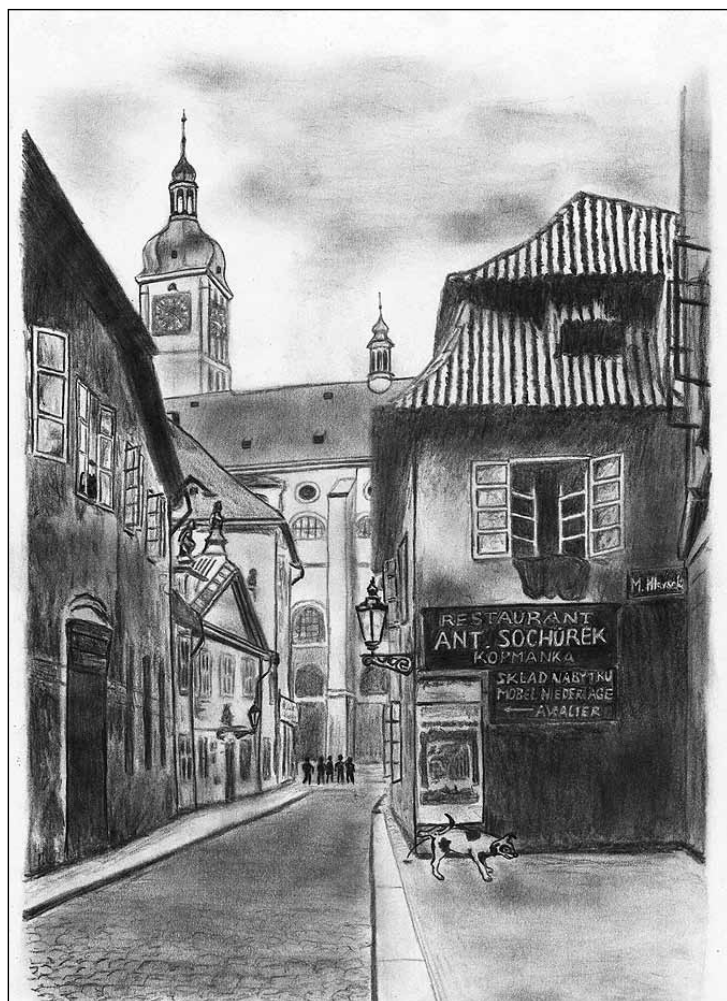
Hudbu poslouchám podle nálady a prostředí. K táboráku prostě patří folk a country (Kryl, Nedvědi, Nohavica, ...) a k pohodičce popík (Chinaski, No name, Klus, ...), rock, klasika, retro... Tady nedokážu odpovědět úplně přesně. Prostě mám rád hudbu. Občas rád i některé zpěváky imituji.

Jaké další koničky vás obohacují?

Tobě to ještě nestačilo? Vždyť už teď musím být s koničky v očích některých jedinců za blázna! Chceš vědět ještě víc, tak si někdy přijď popovídat za mnou do učebny a stejně nestácím obsáhnout vše, čím se zabývám...

Ještě jednou mockrát děkujeme panu učiteli za úžasné a výstižné odpovědi a ochotu. Doufáme, že se vám i nadále bude ve vašem díle dařit. A také, že dny u rybiček budou i nadále tak příjemné a fajn jako doted.

-Káťa- a -Danča-

Tajuplná čtvrť Stínadla na Kresbě Romana Liščáka

HASIČEM SE NARODIŠ

Po dlouhém pátrání, čemu se věnují naši spolužáci, jsem zjistila, že Dan Svoboda ze 2.S je zapáleným dobrovolným hasičem. A tak jsem nelenila a zjistila jsem pro vás několik velmi zajímavých informací. Rozsvítila jsem mu před očima lampičku a začal výslech:

Chtěl jsi být hasičem již od dětství?

Ano. Hasiči mě táhli už od mala. Přesněji jsem v tom vyrůstal.

Kdo tě přivedl k práci hasiče?

K práci hasiče mě nikdo nepřivedl. Hasičem se člověk musí narodit a určitě to neberu jako práci, ale jako koníčka.

Co práce hasiče obnáší? Je to pouze hašení požárů nebo i něco jiného?

Hasič musí mít dobrou fyzickou, silnou povahu a hlavně chtít pomáhat ostatním za všech okolností. Rozhodně to není jen o hašení požárů, jak si mnozí myslí. Vyjíždíme i k dopravním nehodám, k únikům nebezpečných látek, spadlým stromům nebo záchraňujeme zvířata. **K jakému nejzajímavějšímu případu ses dostal?**

U hasičů už jsem sice devět let, ale k zásahům jsem se dostal až teď poslední rok, jelikož mi nebylo osmnáct let. A k nejzajímavějšímu zásahu jsem se zatím dostal do Šluknova, ke srážce vlaku s nákladním autem. Nejnáročnější byl však zásah při povodních v roce 2013. **Jezdíš na nějaké školení a co se při nich dozvíš?**

Školení je určitě potřeba. Třeba zdravotní nebo bezpečnost práce ve výškách atd... Školení máme opravdu hodně. Dozvídáme se spoustu

informací. Momentálně dojíždím s kolegy do Šluknova k HZS na školení dýchací techniky. Je těžké to tu rozepisovat. Určitě by to nebylo na jednu stránku našeho Bezevšeho.

Máte nějaké preventivní programy pro děti?

Preventivní programy pro děti pořádáme. Chodí k nám do hasičské zbrojnice například děti z mateřské školky. Bereme to spíše jako takovou hru. Také děláme názorné ukázky. Například hašení papírového domečku.

Jsi mezi hasiči nejmladší?

Nejsem nejmladší. Mám tu spoustu kolegů stejného věku. Nejmladší hasič je u nás asi Jakub Kristl. Určitě ho znáte, je z mé třídy.

Máte ve svém hasičském sboru i nějaké ženy, nebo je to spíše mužská práce?

Ženy ve sboru máme, ale já si myslím, že je to spíše mužská práce. Je tam potřeba mít opravdu dobrou fyzickou.

Pořádáte i nějaké soutěže mezi sebou?

Ano, soutěže pořádáme a také se jich účastníme. Za poslední rok jsme se zúčastnili hasičské soutěže až v Liberci (Hasičská noc pod Ještědem). Tohle konkrétně byla zátěžová soutěž a všichni jsme si tam sáhli až na dno svých sil.

Jak často jezdíte na cvičení?

Na cvičení jezdíme docela často. Některá se zaměřují na záchranu osob z hořící budovy, jiná na taktiku u zásahu. Jako cvičení jsme pojalí třeba i tu již zmiňovanou soutěž v Liberci.

Po urputném dvouhodinovém setkání s Danem jsme setřeli pot z čela a dali jsme si coca-colu. Poté oblékl hasičskou uniformu a šel opět zachraňovat lidské životy.

-Káta-

Zimní olympiáda dětí a mládeže na Polygrafce

Žádný z našich studentů sice nezasáhl do bojů o medaile na olympiádě mládeže, přesto se jich celá řada podílela na jejím průběhu formou přípravy a tisku propagačních materiálů. Naše škola zhotovila na tuto akci kalendáře, fandítka, letáky, plakáty, samolepky, diplomy a pamětní listy. Profesionální přístup naší školy (pozn. redakce: především pana Ryšána) ocenil i hejtman Ústeckého kraje, jak ukazuje přiložený dopis:

Vážený pane řediteli,
v uplynulých dnech jsme byli svědky sportovního svátku dětí a mládeže České republiky.

Ústecký kraj pořádal Hry VII. zimní olympiády dětí a mládeže, které se konaly v termínu od 17. do 22. ledna 2016. Z dosavadního hodnocení veřejnosti, sportovního prostředí, krajských výprav a Českého olympijského výboru vyplývá, že záměr Ústeckého kraje uspořádat olympiádu vysoké úrovně se zdařil ve všech směrech.

Olympiády dětí a mládeže se zúčastnilo přes tisíc sportovců, a to za účasti čtrnácti krajských výprav z celé republiky a mnoho dalších významných hostů.

Pořadatelství vyžadovalo pečlivost, úsilí a úzkou spolupráci všech organizačních složek, partnerů a měst. Svým zájmem a přístupem jste přispěli k úspěšnosti olympiády a k pozitivní prezentaci Ústeckého kraje na republikové úrovni.

Využíváme tedy tento způsob skromného poděkování za Vaši veškerou konstruktivní spolupráci, která tak svou měrou zvýšila úroveň olympiád a podpořila pokračování projektu olympiád dětí a mládeže Českého olympijského výboru. Velmi si ceníme Vaší vstřícné pomoci a děkujeme Vám i Vaším spolupracovníkům a partnerům, kteří významně pomohli uspořádat zdařilý sportovní svátek dětí a mládeže České republiky.

V Ústí nad Labem dne 11. 2. 2016

Oldřich Bubeníček
hejtman Ústeckého kraje
předseda Řídícího výboru ODM 2016

Jana Vaňhová
námištkyně hejtmana
předsedkyně Organizačního výboru ODM 2016

KRÁTKÁ ZASTÁVKA S TOBIM

Pokud tento nadpis zachytil očima nějaký hráč, měl by zbystřit. Připravil jsem si krátký rozhovor s PR Managerem Tobiasem z Warhorse Studios, jehož klíčovými lidmi jsou Daniel Vávra, Martin Klíma a Viktor Bocan. Pracovali na hrách jako Mafia, Mafia II, Operation Flashpoint nebo Arma. Studio momentálně usilovně pracuje na hře Kingdom Come: Deliverance z českého středověkého prostředí před husitskými válkami. Pokud vám to nic neříká, měli byste si rozhovor přečíst, a pokud vás zaujme, můžete vývojáře podpořit na jejich stránkách www.kingdomcomerpg.com.

Představ se nám, kdo jsi a jaká je tvoje role v Warhorse Studios?

Jmenuji se Tobias Stolz-Zwilling a jsem PR Manager ve Warhorse Studios.

Jak dlouho pracuješ ve Warhorse Studios a jak se podílíš na vývoji hry?

Začal jsem zde pracovat v červnu 2014 jako nový komunitní manažer. Jako komunitní manažer jsem většinou byl zodpovědný za komunikaci mezi komunitou/fanoušky (nazývanými také jako „backers“) a vývojáři. Byl jsem prakticky kontaktní osoba pro všechny dotazy, záležitosti, a dokonce i všechny naše podporovatele a backers. Po roce, v červnu 2015 jsem byl povýšen na pozici PR Managera. Nyní jsem zodpovědný za všechnu vnější komunikaci, jsem něco jako tiskový mluvčí. Ale jsem víc než jen to. Buduji komunikační strategii, připravuji události (events) a stal jsem se reprezentantem Warhorse Studios. Jsem vlastně skoro takový tiskový mluvčí.

Pověz nám něco o tvém běžném pracovním dnu. Jak probíhá?

Můj obvyklý pracovní den začíná doma. Po probuzení si uvařím kávu a ihned jdu zkontrolovat e-mail. Od doby, kdy má Warhorse Studios mezinárodní publikum, emaily z Ameriky

docházejí přes noc. V 9.30 hodin máme setkání publishing týmu, kde diskutujeme naléhavé problémy, úkoly a strategie. Po tomto setkání začíná má práce. Komunikuji s novináři, mluvím s lidmi, kteří se o hru zajímají, prezentuji hru vlivným lidem, kontroluji naše sociální sítě, prohlížím si články a youtube video nebo livestreamy o naší hře, hledám na trhu podobné nebo nové hry, připravuji události jako E3 nebo Gamescom, organizuji tiskové zájezdy, přemýšlím o plánech vydání hry... a přibližně po deseti hodinách práce si říkám, že bych měl jít konečně domů. Ale musím zkontrolovat hry před tím, než jdu spát. No, PR nikdy nespí. Vždy je tu co dělat nebo s někým mluvit.

V čem je hra KC: Deliverance unikátní? Představte ji lidem, kteří ji neznají.

Kingdom Come: Deliverance je realistická a historická RPG hra zasazená do roku 1403 v českých zemích. Převtělíte se do muže jménem Henry, pokorného syna kováře, který žije obyčejný život ve městě Skalitz, kde se těží stříbro. Ale váš poklidný život přijde do drsného konce. Naleznete sami sebe zraněného v Čechách během občanské války, avšak ne každý skončí na špatném konci meče. Podařilo se vám přežít. S vaším domovem zničeným a ro-

dinou zavražděnou přísaháte přivést viníky k rukám spravedlnosti.

Musíte se připravit na epickou cestu skrz rekonstruovanou historickou krajinou středověkých Čech. Používáte svou reputaci a charisma k pátrání po zločinu o ovlivňujete obyvatele k tomu, aby vás chránili na vašich cestách. Řešíte questy všemožnými způsoby, diplomaticky nebo čistým násilím. Bez ohledu na to, jak se rozhodnete, poneseš následky za své činy. Naučíte se, jak používat zbraně, vyrábět předměty a zásoby a připravíte se pomstít těm, kdo vám zničili vaše sny.

Ale vždy mějte na paměti, že nejste nějaký „vyvolený“, žádný osud nebo proroctví neexistuje. Bude to těžká, špinavá a krvavá práce řízená stíny vaší minulosti a touhou vykoupit vaše hříchy. A třeba - možná - se z vás stane hrdina.

Inspirujete se něčím u konkurenčních her? Po-případě čím?

Samozřejmě, jako v každém odvětví průmyslu. Vždy si vezmete to, co se vám líbí, a vyhnete se tomu, co se vám nelíbí, a snažíte se vytvořit svůj vlastní výklad té nejlepší hry. V našem případě je to skoro to samé. Máte skvělé hry jako Zaklínač, Skyrim, Dark Souls a mnoho dalších. Jistě nám poskytují velkou inspiraci, ale nikdo nezkoušel vytvořit realistické a historicky přesné RPG. A to je náš výklad té nejlepší hry!

Jaký má podle vás potenciál? Bude z ní celosvětový hit?

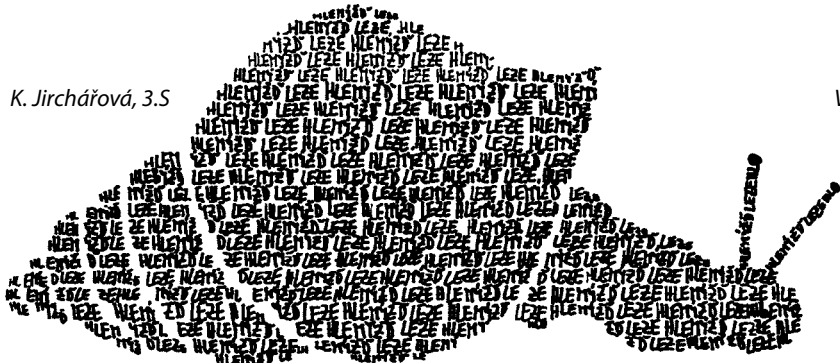
No, nedělali bychom to, kdybychom v to nevěřili!

-Jack-

Práce studentů v odborném kreslení

K. Jirchářová, 3.S

V. Čechová, 3.S

V sobotu dne 20. února 2016 se mnozí z vás zúčastnili polygrafického maturitního plesu třídy 4. S, který se nesl v poněkud netradičním duchu. Ráda bych vám přiblížila tuto událost, jejíž přípravou jsme žili několik měsíců. Nacvičování předtančení, stříhání písniček, ale i různá hlasování byly důvodem věčných neshod a hádek. Čím víc se přibližovalo datum plesu, tím větší panika a nenávist pohlcovala třídu.

Musím vás varovat, jestli si myslíte, že své spolužáky skvěle znáte. Zjistíte, že jakmile dojde k sebemenším potížím, teprve v tu chvíli se projeví jejich pravý charakter. Většinou totiž ti, co se nejvíce projevují, nejsou schopní pořádně udělat absolutně nic. Když ale vynecháme tato nepříjemná zjištění a zapomeneme na zbytečné komplikace, je to celkem legrace.

Zpátky ale k onomu významnému večeru. Pro moderování našeho plesu jsme si vybrali dvojici improvizátorů IMPRU, která nás v mnoha momentech skutečně zachránila. Během předtančení jsme se předvedli jako pouliční verbež a polovina maturantů byla odvedena v poutech. Po našem trochu chaotickém vystoupení následovalo vystoupení mistra světa v beaboxu Tinyho Beata a my jsme mezitím bojovali s korzetami a kravatami. Hosty bavila kapela NONSTOP MUSIC Hanzal, která mě zrovna

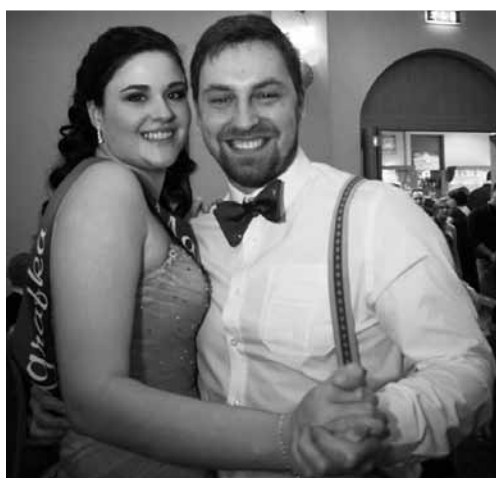
neoslovila, ale spoustu lidí tančilo. O půlnoci přišla další vlna nervozity, hosté netrpělivě čekali na půlnocní překvapení, když v zákulisí nastal zmatek, protože chyběli někteří účinkující. Moderátoři proto vyhlásili dámskou volenku. Následně jsme z pódia vyběhli znovu jako pouliční cháska, tentokrát ale v oranžových vestách. Nejprve jsme odklidili hosty z tanečního parketu a poté předvedli tanec s košťaty. Chuligáni převzali vládu nad policií a karta se obrátila. Na scénu přišel Dj Nyko, kterého si ihned zamilovali někteří naši vrstevníci. Svědčí o tom i to, že tančili na schodech i na pódiu.

Asi největšími mínusy plesu bylo jednoznačně chování některých podnapilých hostů, kteří kradli tombolu nebo věci maturantů ze zákulisí. Ale jak se říká, vše má své pro a proti. Maturitní ples je přece jen jednou za život. -Layly-

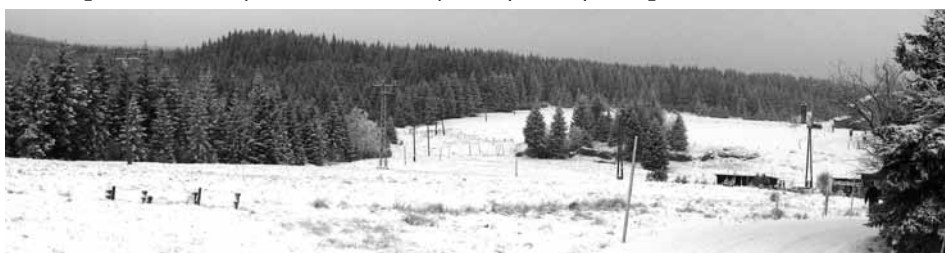

Fotografie na této dvoustraně: Martina Šťastná

Minideníček a fotoreportáž z lyžařského kurzu

Jako každý rok se i letos první lednový týden jelo na lyžařský kurz do Desné. Počasí nám celkem přálo a dočkali jsme se i sněhu. Já jsem byla na lyžáku prvně a moc se mi tam líbilo.

PRVNÍ DEN se bral jako rozcvička. Konala se vycházka ke staré přehradě.

TŘETÍ DEN se již tradičně konal celodenní výšlap na Jizerku. Většina cestou tam vydechovala a umírala. Sněhu bylo tak akorát, a tak jsme se mohli kochat zasněženou krajinou.

DRUHÝ DEN se šli pěškaři podívat ke zmrzlým vodopádům. Na vodopádech to nebylo tolik znát, ale pod nohama už docela jo.

ČTVRTÝ DEN byl dnem posledním. Jelo se do Harrachova za Mumlavskými vodopády.

CELÝ TÝDEN utekl jako voda a my se už zase vracíme zpátky do školy. Všichni se už těšíme na příští rok.

-Šerly-

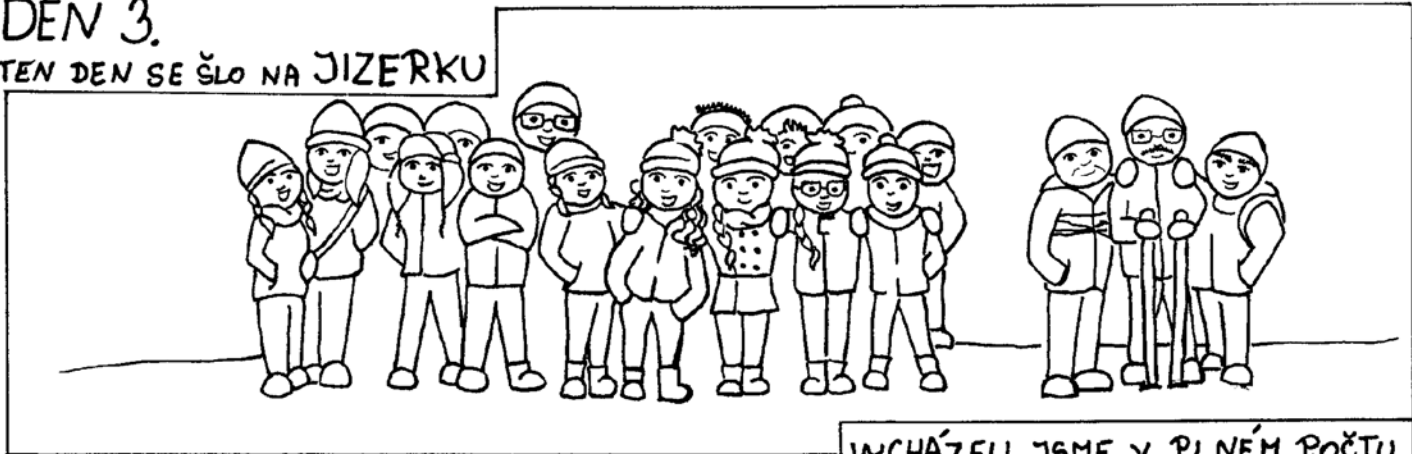

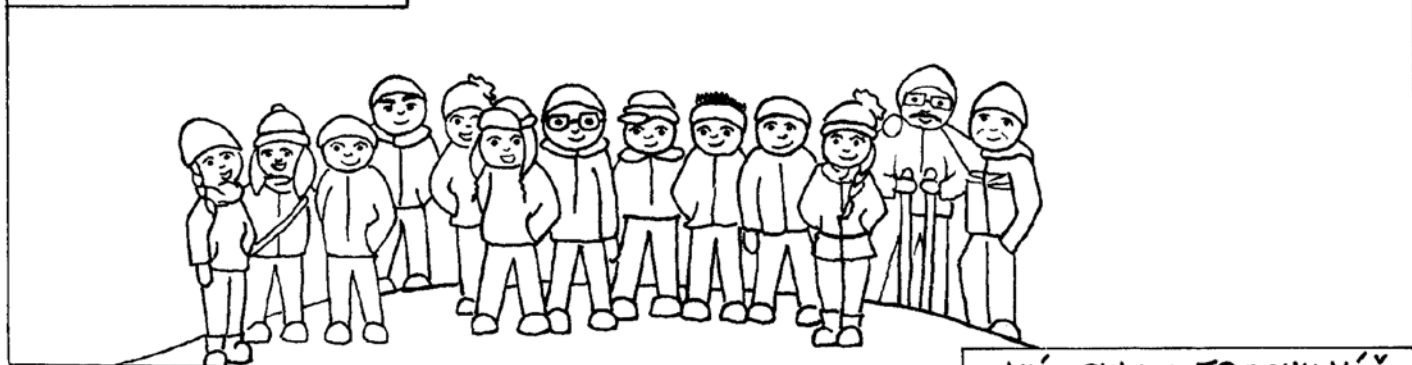
DEN 3.

TEN DEN SE ŠLO NA JIZERKU

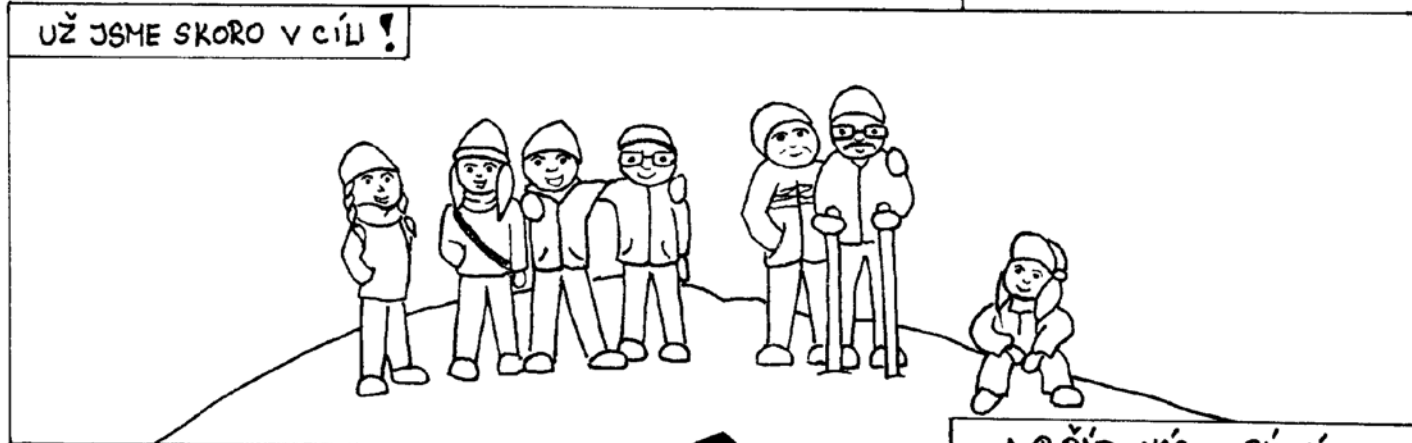
VYCHÁZELI JSME V PLNÉM POČTU

ALE O PÁR KM DÁL...

..NÁS BYLO O TROCHU MÍŇ.

UŽ JSME SKORO V CÍLI !

...A POŘÁD NÁS UBÝVA'....

!!! A KONEČNĚ V CÍLI !!!

NAKONEC TO VYŠEL JEN PAN UČITEL

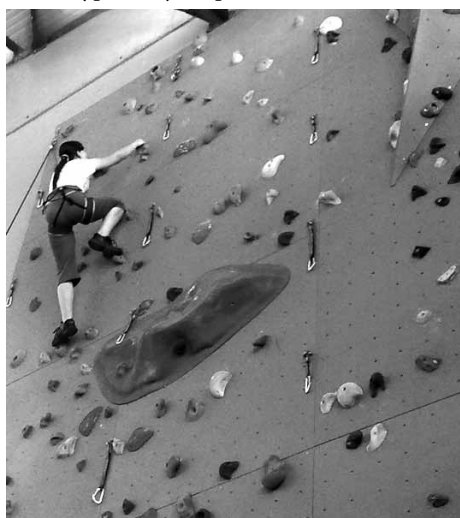

EVROPA Z KAMIONU

Před několika lety jsem měla možnost procestovat skoro celou západní a jižní Evropu. Podívala jsem se do Francie, Belgie, Holandska, Rakouska, Itálie a Německa.

Ve Francii jsme projížděli okolo Paříže, kde vykukovala Eiffelova věž, kde nás o kousek dál přivítalo velmi špinavé a zanedbané parkoviště. Drzí potkani tam lezli skoro do talíře, vyhazovali z košů odpadky a běhali, kde se dalo. Také jsme viděli cikánský tábor tvořený maringotkami. Za táborem byla škola, kde česká firma Makak stavěla umělou lezeckou stěnu. Nabídl mi, že si můžu na ni vylézt. A taky jsem toho využila. Mamka mě fotila a smála se mi, že vypadám jako pavoučí žena.

Co bych vám mohla napsat o Belgii? Asi jen to, že je to velká zelená placka, udržovaná, čistá, plná pasoucích se koní a jiných hospodářských zvířat. Bylo na co se dívat.

Holandsko je stejné jako Belgie. Zažila jsem ho v zimě, kdy u nás byl metr sněhu. Tam téměř 20°C a nevěděli jsme, jak se zchladit.

Co se mi vybaví, když se řekne Rakousko? Alpy, sníh, zima a silnice. Na vrcholech se držel sníh, ačkoli jsme tam byli v létě. Za jízdy na nás často koukaly horské masivy, jindy jsme projížděli dlouhými tunely. Jinými slovy, bylo tam nádherně.

Po Rakousku na nás čekala Itálie. V horách se místy objevily samoty a v údolích malá měs-

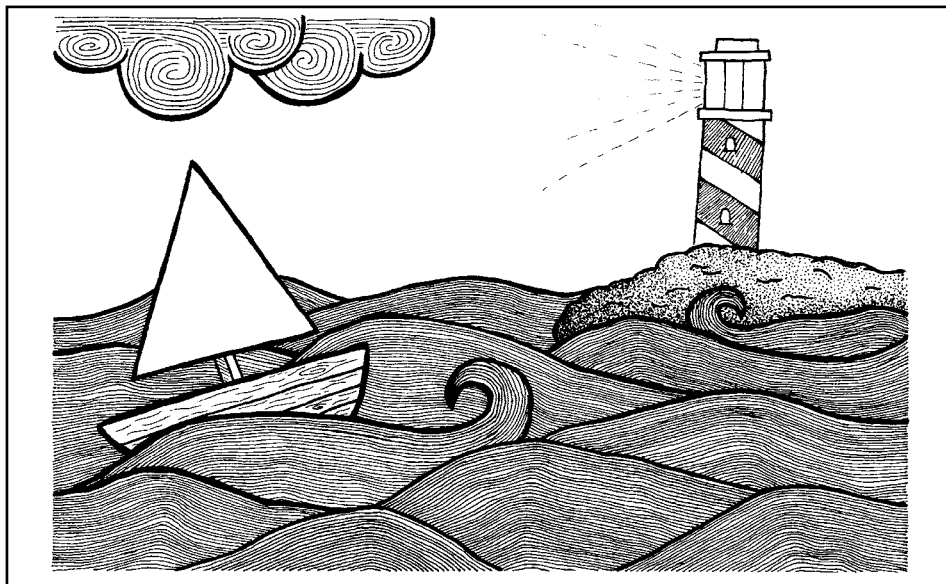
tečka. Alpy pomalu ustupovaly a brzy jsme zahlédli i moře. Ráz krajiny se změnil, oteplilo se a v nížinách už byly i palmy. Ve městech se objevila jižanská architektura, nízké bílé domy se sedlovou střechou.

U našich sousedů jsme byli asi nejčastěji. Každý výlet začínal a končil cestou přes Německo. Nejvíce si pamatuji hledání parkoviště s toaletou a bláznů na dálnicích s neomezenou rychlostí. Při průjezdu každého takového „závodníka“ se celý kamion rozhoupal.

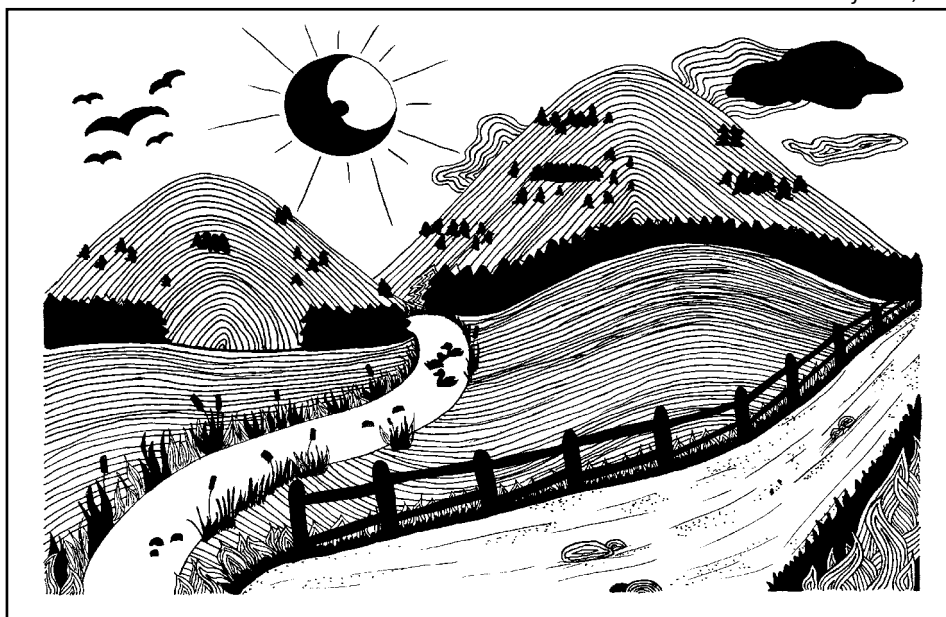
Na těchto výletech jsem si zkusila život řidiče z povolání a můžu říct, že to není jednoduché. Z cesty vidí hlavně dálnici a bariéry kolem ní. Do měst a přírody se dostane málo. Neustále musí být ve střehu a čekat, co jiný řidič provede. Velkým problémem je i něco naprosto živočišného - hledání benzínky s toaletou či jen toalety. Na druhou stranu jsem ale ráda, že jsem mohla vidět kus světa a chtěla jsem se o tuto zkušenost s vámi podělit.

-Šmudla-

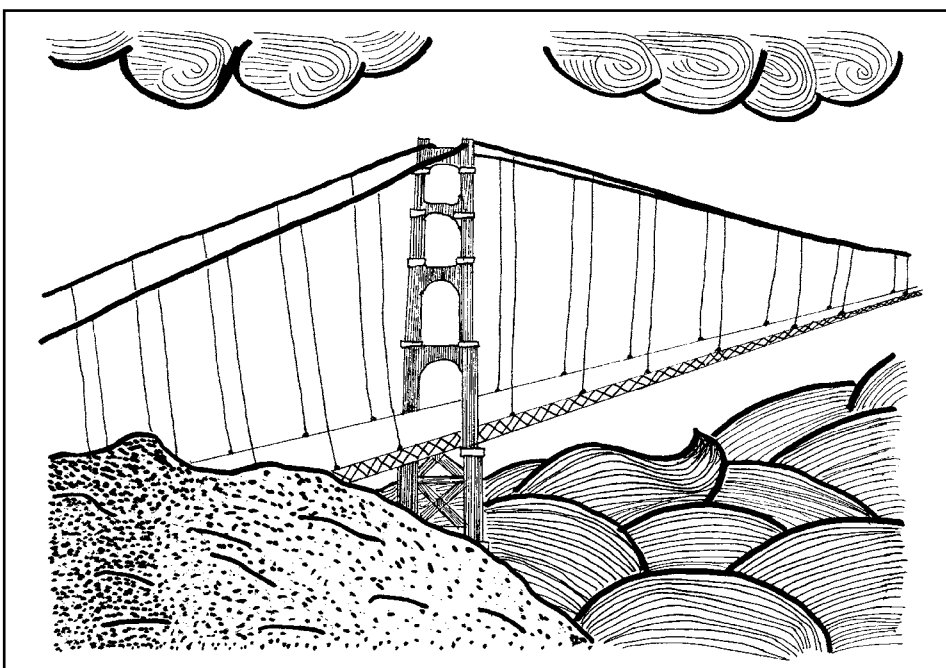

Kresba: Barbora Čmejrková, 1.S

Kresba: Šárka Makovská, 1.S

Kresba: Marek Falta, 1.S

CO TVOŘÍME

Hloupost televizních reklam

Všimli jste si, jak často končí devadesátiminutový film, který začíná v osm hodin večer, až před půlnocí? Já jako filmový kritik „z gauče“ si toho všímám poměrně často. Až se občas sám sebe ptám, jestli ve filmu Muži v černém hraje Will Smith nebo otravná zelená figurka nesoucí jméno Alzák.

Všichni jsou určitě nesmírně rádi, že v Alze mají zrovna výprodej, ale určitě nejsem sám, kdo by v tu chvíli po televizi hodil nejbliž došazitelný předmět. Vždycky tedy doufám, že se ihned objeví alespoň reklama na automobilku. Ty mají vkus a je na nich vidět profesionalita. Já třeba autům nerozumím, ale koho z vás tahle informace zajímá, že? V klidu si tedy odskočím na toaletu, prošmejdím ledničku od shora dolů a v domnění, že reklamy už budou jistě brzy končit, si dělám už třetí večeři. Jenže ouha! V televizi stále ještě zpívá slečna cosi o vložkách, o tom, jaký v nich měla den, a varuje mě, abych si ve „svých dnech“ nebral bílé kalhoty. Když pomínu, že je to vlastně vrchol necudnosti na tohle téma upozorňovat během hlavního vysílacího času, je i celkem zarážející, že si tvůrce reklamy dává tolik záležet na slovech a melodii. To rovnou může být tato „skladba“ nasazena do jedné z prestižních hitparád. Pochyboval bych ale o jejím dlouhodobějším úspěchu. Kdo z vás by tuhle písničku chtěl poslouchat každý den pětkrát denně v rádiu mezi Xindlem a skupinou Kryštof, kteří jsou stejně tak otravní? Ale to jsem trochu odbočil. Počkat! Trochu? Vždyť Muži v černém už skončili.

D. Chrt, 3.P

Zase ten automat

Znáte to, když ráno zaspíte a nestihnete si udělat svačinu? Já v této situaci spoléhám na školní automat.

Je pondělí, budík mi zvoní ve stejnou dobu jako každý jiný den. Vypnula jsem ho a řekla si: „Ještě chvíli.“ V ten okamžik jsem opět usnula. Znenadání ve mně hrklo, podívala jsem na hodiny. „Sakra!“ Bylo skoro osm. Jako mávnutím proutkem jsem byla z postele a oblečená. Opět jsem to předešlý den podcenila a neudělala si svačinu. No co, koupím si něco ve školním automatu, pomyslela jsem si.

Rychle jsem se obula a běžela. Dorazila jsem pár minut po osmé a byla zapsána za pozdní příchod. Šla jsem do své třídy, měli jsme matematiku a celou hodinu jsem přemýšlela, co si koupím.

Konečně zvoní a já s velikou radostí běžím k automatu. Radost mě při pohledu na něj přešla. Byla tam pouze houska se salámem. Mně však nezbylo nic jiného, než do něj naházet peníze a vzít si ji, přeci nebudu celý den o hladu. Jenže! Zasekla se! Opět! Rozčileně jsem s automatem začala cloumat, ale zapoměla jsem na to, že v něm je zabudovaná kamera. V tu chvíli přiletěla paní zástupkyně ze svého kabinetu se slovy: „Co to tu jako děláš?“ Nesnažila jsem

v hodinách odborného kreslení a českého jazyka

se jí to vysvětlit, protože to by byl větší jekot, než doposud.

Začal mě lízat můj pes, já se probudila a podívala jsem se na čas, bylo sedm. Vstala jsem a oddychla si, byl to pouze sen. Udělala jsem si svačinu a vyrazila do školy. Naštěstí jsem přišla v čas a nikdo mě nezapsal. Paní zástupkyně s úsměvem chodila po chodbě a čekala na hříšníky, co přijdou pozdě, tak, jako to dělá každý den.

L. Fajferová, 3.P

Dopravní kolapsy

Znáte to, když ráno zaspíte a stiháte to do školy nebo do práce jen tak tak? To přesně v ten moment začne pracovat zákon schválnosti.

První věc, která mi hatí plány, je hlavní železniční přejezd, který začíná blikat a křičet, když se k němu blížím nadprůměrnou rychlostí.

Poté, co zdolám přejezd, stojí mi v cestě další překážka, spíš překážky a těmi jsou důchodci za volantem, nákladní vozidla a úplně nejlepší je nadměrný náklad, který se plazí rychlostí sotva třicet kilometrů v hodině.

Když už se dostanu přes všechny překážky ve městě, kde bydlím, začíná další „level“. V této úrovni mě většinou čekají srnky, prasata nebo přírodní katastrofy, jako třeba hustý déšť nebo sněžení a v nejhrošším případě to je mlha, která by se dala krájet a prodávat jako výplň do polštářů. Avšak největším nepřítelem je led! Zatracený led, to je prostě můj úhlavní nepřítel, moje rychlost pak padá pod padesátku a minuty na rádiu náhle přeskakují jako sekundy. To je potom člověku jasné, že nepřijede v čas a dostane vynadáno.

Ale vraťme se k provozu bez těchto překážek. Nesmíme zapomenout, že na každém rohu, na vás číhá radar a nemůže se dočkat až vás „blejskne“. To však není takový problém, jako když za rohem čekají „švestky“ a dostanou na vás chuť. Zastaví vás se slovy: „Dobrý den, pane řidiči, dneska nám nějak spěcháte. Předložte vaše doklady, prosím.“ Vy pak jenom tiše sedíte a čekáte na pokutu. Ale v tom k vám přistoupí policista a vrátí vám doklady se slovy: „V pořádku, můžete pokračovat.“ Když pak přijedete ke škole o patnáct minut později, stejně si řeknete, důležité je, že jsem dojel v pořádku.

Proto si pamatujte, je lepší přijet do školy o třicet minut později, než se místo toho ocitnout v márnici.

P. Bobr, 3.P

Má veselá jitra

Pro někoho, kdo je takzvaně „noční sova“, je opravdová noční můra vstávat před devátou. Tahle noční můra pro někoho začíná už večer, kdy mi mobilní budík hlásí zlomyslně, kolik ze hodin spánku mám do rána.

Zbývá osm hodin spánku, hlásí displej. To není špatné, říkám si, ale pouze za předpokladu, že usnu teď hned. Což se samozřejmě nekoná. Moje tělo se brání, co mu síly stačí, usnutí, protože před jedenáctou večer přece teprve začíná.

Jestli se vám, čtenáři, zdá titulek článku příliš matoucí, přeju tedy k ránu. To by si pak každý mohl napsat titulek o nehorázném skandálu, navnadit čtenáře a pak psát pojednání o teorii relativity.

Tak tedy ráno. Jistě se shodneme, že bez kávy to nejde. Ovšem co dělat, když kofein ještě není na svém místě a já si kávu musím teprve připravit? Jde to špatně. Sypu cukr na stůl vedle hrnečku, to celé zalévám studenou vodou. Také na stůl. Nakonec se to povede a já můžu pomalu doplňovat kofein. Vlastně ne, pomalu nemůžu. Čas na nikoho nečeká.

Ráno je potřeba udělat tolik věcí a času je tak málo. Čtenáři se mi možná vysmějou, ale kosmetika je nezbytnou nutností. I s tím málem kofeinu musím zmobilizovat všechny zdravý rozum a úsudek. Jak se mi to povedlo, zjišťuji až podle míry zvednutého obočí spolucestujících v autobuse.

Připadá mi, že ráno čas na nikoho nečeká, spíše mě pořádně předbílá. Najednou zjistím, že na hodinách je o dvacet minut víc, než bylo před několika málo sekundami. Nechápu to, ale není čas na přemýšlení. Je čas zběsile naházet věci do tašky a vypravit se.

Časová tíseň vybičuje všechny mé pohybové schopnosti na úkor jiných smyslů. Rychle vyskakují, zvrhnu hrneček s kávou na kalhoty. Jdu se převléknout. Dívám se na hodiny a zjišťuji že je zoufale málo času.

Snažím se obouvat, u čehož mi asistují obě kočky. To čas moc nepřidá, spíše naopak. Vyhazuji překousnutou tkaničku a přezouvám se.

Při dalším pohledu na hodiny už jen doufám, že autobus nenapadne přijet o pět minut dříve. Nezbyvá mi než doufat, že moje budoucí práce bude na volné noze. Kdo ví, třeba mě jednou bude živit psaní fejetonů.

H. Poupová, 3.P

Jak napsat fejeton

Sedím v lavici. Přemýšlím nad náročným úkolem naší paní učitelky, ale at se snažím, jak chci, myšlenky jako by se ztratily. V hlavě je prázdnost. Občas prolétne nějaká ta, co nejspíš zabloudila, která mi vůbec s ničím nepomůže. Takže se nesoustředím, na co mám.

Nejhorší je, když vám učitel stojí za zády a hledí, co píšete, ale vy najednou psát přestanete. Kolikrát ani nevíte, že osm plus čtyři je dvanáct. Zkrátka jsme pod tlakem a nesoustředíme se na danou věc.

A já mám teď psát nějakou slohovou práci. Konkrétně fejeton. Takže zatím marně sedím v lavici. Hledím po třídě a vidím, že ostatní už skoro se zadanou prací končí. No to snad ne! Z ničeho nic mě vyruší zvonění na přestávku. To už zvoní? Někdy ten čas běží opravdu rychle, jako by vám to dělal naschvál. No vzpomeňte si. Jak to máte s časem vy? Určitě už jste něco takového zažili. Ve třídě se udělá rachot a já se svým fejetonem končím. Teď už se vůbec nemůžu soustředit. O přestávce slyším, jak to už třetina žáků má, ale polovina ani neví, jestli to, co napsali, se dá

považovat za fejeton. Já to samo sebou též nevím. A zbývající část se ke své práci asi raději ani nevyjadřuje.

Na začátku další hodiny českého jazyka opět sedím u mé slohové práce třetího ročníku, která se najednou překvapivě blíží ke konci. Ani nevím, jak jsem to zvládla, ale fejeton mám hotový.

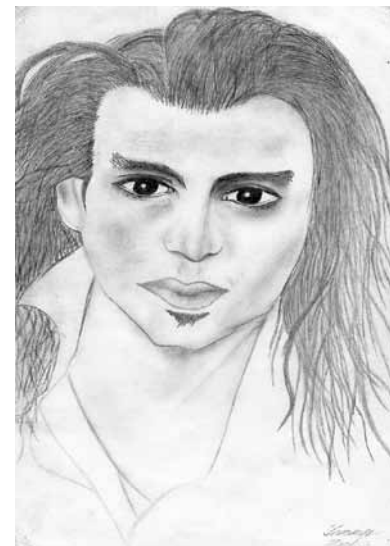
M. Pivoňková, 3.P

Kresba: Jana Malá, 1.A

Kresba: Jaroslav Ševčík, 1.A

Kresba: Michal Simmer, 1.A

● Ěmeke ● Marek ● Klára
● MEZI
● KONTINENTY

9

Starostlivý hotelový personál

První noc v ubytovně v Nepálu mě cosi kouslo pod oko. Ráno jsem se na sebe nemohla podívat, v koupelně totiž nebylo zrcadlo, ale cítila jsem otok a na dotek to dost bolelo. Stejně tak na krku a na noze. Tam jsem viděla velký oteklý flek. Marek mi na dotaz, co mám na oku, odpovéděl, že nic nevidí.

Jdeme tedy na autobus, který nás odveze do Butwalu. Kousek dál od hranic s Indii. Je ještě brzy ráno. Usedáme na svá místa a čekáme, co nám cesta přinese. Cítím, že mi oko oteká víc a víc. Celou cestu se na mě přes uličku dívá malá holčička. Skoro nemrká. Po pár hodinách jízdy stavíme u jídelničky. Všichni vystupují a hrnou se k jídlu a ulevit si. My jdeme taky, a zatímco řidič s pomocníkem cosi opravují na podvozku, všichni snídají. Dojdu si na WC a tam mrknu do zrcadla. No páni, vypadám jak po ráně pěstí, proto ta malá holčička na mě pořád tak koukala. Vylézám ze záchodu a hned spustím na Marka, proč mi to neřekl. On se brání tím, že to nebylo tak oteklé jako teď. Řidič troubí na znamení, že se odjíždí, a tak se opět všichni hrnou dovnitř, snad aby jim nikdo nezasedl místo. Cesta vede krásnou krajinou rýžových poliček, širokých řek a kopců. Slunce svítí a o zábavu se nám stará opilý chlapík, který při každé zatáčce padá do uličky.

V Butwalu se ubytujeme hned u autobusového nádraží, takže je spousta hluku. Nepálci, stejně jako Indové, rádi používají klakson. Nemají kolikrát důvod troubit, ale zkouší, jest-

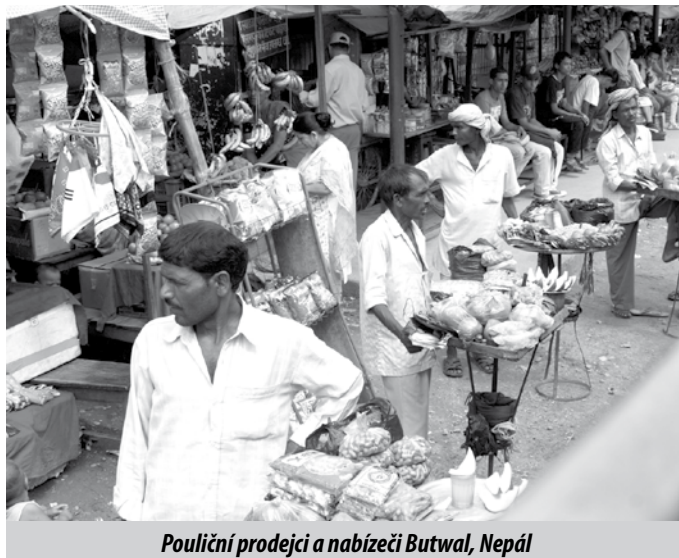
Levná ubytovna ve městě Butwal

li to nepřestalo náhodou fungovat. Pan domácí si mě prohlíží a vypadá ustaraně, zato na Marka se dívá poněkud chladně. Dostaneme ušmudlaný pokojík, jehož největší opadanou a zeleně kvetoucí stěnu překrývá plakát od moře s palmami. Rozbalíme si na postele naše indická barevná prostěradla a hned je veseleji. Navíc je to levné a s koupelnou. Zatímco se sprchuju, jde Marek dolů objednat něco k jídlu. Pak mi hlásí, že se pan domácí ptal, co se mi stalo. Na odpověď, že mě nejspíš kousl pavouk, se prý koukal dost nedůvěřivě. Než bude jídlo hotové, odpovídáme. Zvenčí k nám doléhá hluk živých ulic, troubení, křik prodáváčů všeho možného i nemožného a klábosení známých a dětí.

Zavazadla, zvířata a lidi na střeše autobusu

Jak jsem nemohl vystoupit z autobusu

Pouliční prodejci a nabízeči Butwal, Nepál

Někdo klepe, nějaký chlapík z hotelového personálu, ptá se, zda něco nepotřebujeme a nakupuje přes Marka dovnitř, hledá mě. Když vidí, že jsem v pořádku, odchází. Začíná nám docházet, že si o Markovi myslí, že mě bije. Jídlo je hotové. Pochutnáváme si a sem tam prohodíme pár slov s panem domácím, který vypadá jako jeden náš český kamarád, jen je víc opaleny. Ptá se mě, jestli jsem OK. Přikyvuju a usmívám se na něj. Občas se tu někdo mihne z kuchyně a něco si mezi sebou špitají. A pak na nás nenápadně kouknou. Na pokoji si děláme čaj a použité pytlíky přikládám na otok. Už to našťástí neroste ani nebolí. Opět někdo klepe. A opět někdo přes Marka nahlíží dovnitř. Usměju se a zamávám. Mužik úsměv opětuje a mizí v chodbě. Dělán si z Marka legraci, že bude vyhlášený butwalský násilník. Takhle si mě hoteloví muži zkontrolují ještě několikrát.

Ráno už otok téměř zmizel a je vidět kousanec. U snídaň už je to poznat, že to nebylo násilí muže, ale hmyzu, a tak se pan domácí usmívá i na Marka.

Na nádraží v Pokhare čekáme, až se na střechu naloží všemožné věci včetně živých koz, které tam tahají za uši a ony šíleně řvou. Ale to je asi běžná praxe. Na hoře je přivázu, a pokud by třeba v zatáčce vypadly, tak se uskrť. No, pád by asi stejně nepřežily. Dostáváme se, spíš jsme natlačeni až na zadní sedačku. Vedle mě u okénka sedí pán a pořád něco dělá s pořádně ušmudlaným a smradlavým kapesníkem a co chvíli ho vyklepává směrem do autobusu. Na Kláru se zase tlačí paní, která si patrně něčeho přihla. Nemáme zas tak velké batohy. Na doporučení nebereme stan, ani vařič s ešusem a dokonce ani moc jídla. Spát by se mělo dát v ubytovnách ve vesničkách po trase. Tak jsme s batohy uvnitř. Máme ale kouli, co jsme si přivázali k noze. Takhle totiž nazýváme zdcadlovku s objektivem, co jsme si koupili v Singapuru, a teď ji všude musíme tahat. (Dokud toho moc nemáte, nemusíte se o moc bát.) Víme, že máme jet asi dvě hodiny. Název vesnice známe taky, ale jak to poznat, když to není nikde označené? Navíc si to v jejich písmu stejně nepřečteme. Jsme jediní cizinci v autobuse. Dá se s námi do řeči jeden místňák, co umí trochu anglicky. Ten nás také upozorní na to, že už jsme v našem cíli. Zavolá to dopředu a ti to pošlou až k řidičovi. Ten zastaví a čeká, až vystoupíme. Jízdní řád neřeší, a tak jen čeká. Totálně narvaným autobusem se prodíráme dopředu k jediným dveřím. Místní koukají, jak to vyřešíme, ale nikdo neuhne. Děvčata, školačky, se chichotají, ale neuhnou. Nikoho vůbec nenapadne, že pokud by vpředu

vystoupilo pár lidí, my bychom mohli v pohodě projít a vypadnout. Takhle se zpočátku snažím jen udělat jakýsi tlak, abych mohl popostoupit, ale nic. Kláře se podaří vystoupit, ale já jsem beznadějně zaklíněn v útrokách autobusu. Všichni kookají, co budu dělat, a já jsem už docela zoufalý. Začínám všem šlapat na nohy, oni řvou a nadávají, ale nikdo nedá pokyn dopředu, ať na chvíli vystoupí. Bojím se, že řidiči dojde trpělivost a už čekat nebude. Klára má podobné obavy venku. Podaří se mi pak zaklíněnou brašnu dát nad hlavu a s batohem v uličce u nohou se rvu hlava nehlava kupředu. Zdá se, že tohle je prozatím moje nejdelší vystupování. Bezmála pět minut! Doufám, že se to už nikdy nebude opakovat, polévá mě z té námahy a nepochopení situace místními horoko. Nakonec celý zpocený vylezu ven. Hned se namáznu na mokré hlíně. Aspoň nějaké povyražení pro místní. Bus odjíždí obsypán pasažéry jako bonbon vosami.

Babuška v Nepálu

Když se vracíme z treku v nepálských Himalájích, zbývá nám poslední noc, než se dostaneme do vesničky, kde jsme začínali a odkud nám jede autobus. U jednoho osamoceneného domu si všimneme, že nabízí ubytování. Zjišťujeme cenu u sympaticky vyhlížející babči. Kolem jsou ještě další cizinci, a tak nám cenu jen špitne do ucha. Ta je pro nás příznivá. Pravidla už známe, když tu budeme jít, cena za pokoj je vždy nízká. Ale asi těm, co se tu také ptali, řekla vyšší. Možná proto, že my si neseme věci sami ve svých batozích? Možná se jí líbíme víc, než roztekli a hluční Holanďani? Možná... Mrkneme se do skromného čistého pokojíku a souhlasíme s cenou. Objednáme čaj a usadíme se na terásce. V údolí se vine řeka a kolem jsou vesničky. Druhá strana nabízí pohled na zasněžené hory. Brzy zapadne sluníčko. Jsme tu sami ubytovaní, a tak pokud nepřijde nikdo jiný a nebude tu rvát jako na lesy (jak to někteří západáci mají ve zvyku, protože si přece musí řádně dovolenou užít a nebudou se omezovat), hezky se vyspíme a načerpáme síly.

Babuška to tu má hezky uklizené a sama je velmi krásně oblečená v tradičním úboru

a ozdobená mnoha šperky. Náleží k malému horskému národu, vyskytujícímu se právě zde na úpatí hor. Vyznačuje se tím, že jsou to tvrdí horalové s měkkým srdcem. Čiší z nich pohoda. Jak záhy zjišťujeme, nic není problém. Babuška má obyčejnou kuchyň, kde vaří na ohni. Dáme další výborný čaj a k večeri si objednáme tibetské knedlíčky – momos. Vybereme ty plněné sýrem a zeleninou. Babuška jen na naši objednávku klidně pokývá a říká, že to bude chvilku trvat. Jdeme se natáhnout na příjemně tvrdou postel. Pak si všimneme, že ona tam za barákem dojí kozu. Koze se moc nechce, když ji táhne za rohy, nakonec mléko dá. Zajímavé je pozorovat, jak si s ní Babuška celou tu dobu povídá. Nám pomalu dochází, že ona potřebuje mléko na ten náš sýr do momos! Místo, aby nám řekla, že ho nemají, ať si vybereme něco jiného, jde to pro nás udělat. Obdivujeme její houževnatost a obětavost. Jen aby nám, cizincům, na stůl připravila náš vybraný pokrm, vrhne se na dlouhý řetězec úkolů s tím spojených. A přitom přesto, že tady v horách jsou ceny o dost vyšší, jídlo nám vyjde v přepočtu asi na třicet pět korun. Vidíme ten obrovský rozdíl, kolik to pro ně znamená, ale pro nás je to dost málo! S nezměrnou pokorou si vychutnáme výborné jídlo a ještě si dáme dvakrát výborný čaj a sušenky. Z ubytování tady moc nežijí, hlavní příjem je z útraty za jídlo. Tak chceme za to její snažení ještě něco málo utratit.

Po dobré noci následuje dobrá snídaně. Nespěcháme, vychutnáváme poslední okamžiky s Himalájemi nad hlavou. Dáme Babušce pohled s poděkováním a ona svolí k vyfocení, tak ji máme zvěčněnou!

Typická asijská doprava

Na střeše autobusu

V malé vesničce, kde končíme trek, čekáme na autobus. Přijíždí dost narvaný a už pár lidí je na střeše. Rychle se rozhodujeme, že konečně vyzkoušíme jízdu na střeše. Vylézáme po žebříku a usadíme se. Je to vlastně jedna velká zahrádka, s poměrně velkými okraji. O ty jsme opření. Jsou tu i další kluci, co jedou z hor. Ale asi si dali pár piv. V Nepálu není problém si kdekoliv koupit pivo. Třeba pivo Everest je vynikající. Kluci ale na každého pořvávají a dělají ostudu, snažíme se co nejvíce od nich distancovat. Jenže jsme taky bílí a jsme s nimi na jedné střeše.

Tak si říkáme, jak vlastně zaplatíme lístek, a v tu chvíli za jízdy skrz okénko za námi vyleze výběrčí. Na nohou má pouze typické řapky. Všechny nás nahoře skásne a zase zalézá zpět. Neuvěřitelné, s jakou lehkostí se pohybuje. Jízda je pomalá, protože cesta je samá díra. Máme tak čas vychutnávat krajinu vysokých hor a malebných vesniček. Co chvíli je úplně zablokována doprava kvůli stádům koz. To se pak troubí ostošest a kozy nevědí, kam utíkat dřív. Jak se autobus kolébá v zatáčkách, máme pocit, že se už musíme každou chvíli převrátit. V autobuse to tak vůbec nevnímáte, ale tady na střeše hodně. Navíc máme občas strach, protože některé elektrické dráty přes cestu jsou podezřele nízké. Radši jen sedíme a pozorujeme. Začíná lehce poprchávat. Na další zastávce kluci zalézají dovnitř a my máme celou střechu jen pro sebe. Déšť sílí. Vytahujeme pláštěnky a je nám fajn. Pod pláštěnkou zima není. Alespoň je využijeme, když je táhne s sebou. V Pokaře nás místňáci obdivují, že jsme zůstali nahoře. My už jen najdeme cestu k hotelu, kde jsme si nechali nějaké věci, co jsme do hor nepotřebovali. Musíme se pořádně najíst. Čeká nás brzy cesta do Kathmandu.

Střecha světa - osmitisícová Anapurna

Lauren Kate / SLZA

Pro svou první recenzi jsem si vybrala knihu *Slza* od Lauren Kate. Myslím si, že je velmi pěkná a že by mohla oslovit spíš holky než kluky. Ale pokud osloví tato kniha i chlapce, nevádí, čte se hezky.

Sedmnáctiletá Eureka má za sebou strašnou zkušenost. Když jela se svou matkou po mostě z výletu, na čtvrté míli je smetla vlna. Po nehodě dívka ztratí chuť do života a pokusí se o sebevraždu, díky které stráví několik týdnů v psychiatrické léčebně, kde ji po celou dobu navštěvuje Brooks, celým jménem Noah Brooks, ale nikdo jiný, kromě jeho rodiny, mu neřekne jinak, než příjmením. Co se dívčin otec znovu před čtyřmi lety oženil, musela navštěvovat mnoho terapeutů, protože život se třemi dospělými, kteří se neuměli dohodnout, byl horší, než se dvěma. Jednou, když jela autem od psychologičky, na stopce do ní narazilo auto. Vylezl z něj mladík, který se představil jako Ander. Potom, co ji odtáhne odtahová

služba auto, ji mladík odveze na závody, kde začne pršet, a proto se závod nekoná. Po pár dnech jede Eureka s otcem za matčíným právníkem, kde získá knihu, kterou nedokáže přečíst a přeložit, náhrdelník a hromový kámen. Pro překlad knihy jde za madam Blavatskou. Přeloží název, který zní *Knihla lásky*, a první příběh vypráví o dívce, která žije na Atlantidě, zamiluje se do králova bratra a uteče s ním. Madam věří, že se to stalo doopravdy a Eureka řekne, že je to rodinná kronika. Bohužel ji zavraždí Sadaři, kteří touží i po dívčině smrti, takže nemůže přeložit pokračování. Sadaři patří k lidem, kteří utekli před zmizením Atlantidy. Tito lidé chtějí zamezit návratu Atlantidy tím, že zabijí dívky, které mají moc pomoci svých slz přivolat Atlantidu zpět. Tuto moc má i Eureka, ale neví o tom. Tyto dívky také patří k předkům, kteří žili na Atlantidě. O své moci se dozví až později, kdy jí Ander vše vysvětlí o své a její rodině a také, proč ji matka učila, aby nikdy nebrečela.

-Šmudla-

Warda Saïlo PLÁČ V POUŠTI

Pláč v poušti je spíš pro čtenářky, než pro čtenáře. Knižka je podle skutečných událostí, věrně popisuje život v Maroku mezi léty 1980 a 2000.

Autorka popisuje svůj vlastní život po smrti své matky, kterou zabil její manžel, autorčin otec. O Wardu, autorku knihy, a její sourozence se začali starat strýc a teta, kteří s nimi zacházeli jako s otrocky v jejich vlastním domě. Ze strany tety se jí dostalo jen bití, ponižování, ústrky a nepříliš dobré výchovy, hladovění a nedostatku.

Warda má možnost chodit do školy, ale následkem tvrdé práce doma školu špatně zvládá, ačkoliv je inteligentní. Jako dospívající se setkává s první láskou, ale také prvním zklamáním z lásky. Také je konfrontována s možností snadného výdělků prostitucí na marockých ulicích. Její sestřenice si takhle vydělávají několik dirhamů a malá Warda je musí krýt. Za

řekne se, že si takto nikdy vydělávat nebude a později si najde práci jako servírka v německé restauraci. Její možnosti na důstojnější život ale mizí, když musí všechny vydělané peníze odevzdávat své tetě.

Její jedinou nadějí je výhodný sňatek, ale příbuzní ji nechtějí prodat lacino. Seznámí se s Němcem, který jí nabídne práci, a nakonec se bez jakýchkoli romantických záměrů dohodnou, že se zasnoubí. Ale její strýc vidí jen bohatství, které Wardin snoubenec má, a nechá si za její ruku zaplatit velkou částku.

Nakonec se vše podaří a Warda se dostane do Německa, kde několik let žije se svým manželem. Ale manželství dlouho nevydrží a nyní žije v Německu jako rozvedená žena.

Knihla jako by se četla úplně sama, skoro jsem nevěřila, že je konec. Některé skutečnosti v tehdeším neortodoxním a poměrně uvolněném muslimském Maroku nám připadají úplně nepochopitelné a možná i znechucující.

Příběh je neuvěřitelně silný a mnohdy dojemný až k slzám. Proto se mi kniha líbila, protože nejsmutnější, ale i nejveselejší příběhy píše

sám život a my sami si mnohdy u těchto příběhů uvědomíme, že některé naše starosti jsou naprosto banální.

-Tlapka-

HUNGER GAMES: Síla vzdoru 2. část

USA / 2015, Sci-Fi / Dobrodružný / Thriller
režie: Francis Lawrence

Jedná se o poslední díl ságy *Hunger Games* (snad). V první půlhodině se nestane nic. Vůbec nic. Postavy si spolu zdouhavě povídají o svých emocích, o přátelství, o svých záměrech a pronášejí motivační proslovy. A taky je tam něčí svatba. Nemám tušení proč. V další půlhodině Katniss a pár dalších týpků utvoří skupinu, která se rozhodne projít Kapitolem až ke Snowovi a natáčet se u toho. Snow narafičil pastičky, kterých je snad několik set. Další půlhodinu tedy naše skupinka prochází Kapitolem s jakousi pistolkou, která detekuje pas-

ti, přičemž narazí na pouhé tři. Poté se vydají pod zem, kde další půlhodinu procházejí kanály a dráhy metra. V kanálech na ně vyskočí nějakí zombíci (konečně nějaká akce!). Když naši hrdinové vylezou z kanálů, schovají se u jakéhosi křížence člověka a šelmy. Po celé trvání filmu samozřejmě řeší vzájemné vztahy, oblíbené barvy a kdo s kým bude chodit. Ve chvíli, kdy začnou davy lidí mířit směrem ke Snowovi a Katniss mezi ně vnikne, napadnou je rebelové. Vybuchnou nějaké bomby, které Katniss omráčí(!), a když se probere, je po „revoluci“. Jo, a pak to další půlhodinu končí. A celé nám to „vyšperkuje“ 3D efekt filmu, díky kterému nevidíte absolutně nic. Ale protože se ve filmu nic nestane, o nic nepřijdete.

-Jack-

DESTINY / The Taken King

PS3, PS4, XBOX 360, XBOX ONE

Destiny The Taken King je třetí rozšíření pro konzolovou exkluzivitu Destiny. Toto rozšíření nenabízí pouze nové příběhové mise, ale hru i vylepšuje v jiných věcech.

PŘÍBĚH

Největší změnou je větší důraz na vyprávění příběhu, který v základní hře abstinoval. V příběhu musíte zastavit hrozbu, kterou je Oryx, král mimozemské rasy zvané Hiveové (hájvové). Ten přiletěl do Sluneční soustavy, aby pomstil svého syna Crotu (krotu), kterého zabijete v prvním rozšíření hry.

CO PŘINÁŠÍ NOVÉHO?

Hra přináší už zmíněné lepší vyprávění příběhu, nové mise, nové nepřátele v podobě Take-

nů. Takeni jsou převzatí nepřátelé, které potkáte na již známých planetách z původní hry, jen jsou takzvaně v novém kabátku a mají nové schopnosti. Dále hra přináší jednu novou lokaci. Touto lokací je hivská loď, která se nachází v prstenci Saturnu. V této lokaci je asi šest nových příběhových misí, dva striky (mise pro tři hráče s vyšší obtížností) a jeden raid (velmi obtížná mise pro šest hráčů). Dále tu jsou nové podtřídy pro jednotlivé typy postav. Pro Titána tu máme ohnivě kladivo, které zabije takřka každou potvoru na jednu ránu. Pro Huntera luk. Ten po výstřelu vytvoří smrtící zónu. A pro moji oblíbenou postavu Warlocka tu máme blesky ano blesky. Na pár vteřin se

z vás stane „kulový blesk“. Hra také přináší nové zbraně, typy výbavy a možnost dostat se až na level 40. A to jsem ještě nezmínil hru pro více hráčů. Ta přináší nové hrací módy. Například rift, kdy musíte dostat druh jakési energie do nepřátelského území.

HRACÍ DOBA

Příběhová kampaň vám zabere asi tak deset hodin, ale tím to neskončí. Po dohrání kampaň vám hra vydrží ještě strašně dlouho, jak týdenními, tak i denními výzvami vás hra zabaví na týdny či měsíce. A k tomu je to ještě hra pro více hráčů, ve které vás zabaví jak jednotlivými módy, tak i jednou nebo dvakrát do měsíce týdenními výzvami.

SHRNUTÍ

Destiny the taken king je velmi dobrá hra, ale ne pro každého. Když vás chytne, na dlouho vás nepustí a užijete si s ní zábavu. Samozřejmě to není hra bez chyb, ale bez těch by to snad ani nešlo. Celkově toto rozšíření hry vylepšilo. Hra si vylepšila reputaci hlavně co se týče příběhu. Příběh byl hlavní slabinou původní hry a tady se povedl. Pokud byste si Destiny chtěli zahrát, neudělejte tu samou chybu jako já, nekupujte si původní hru, ale rovnou edici The Taken King, která obsahuje všechna doposud koupitelná rozšíření. Věřte, vyplácí se to.

HODNOCENÍ

Celkově bych hru hodnotil 9 body z 10. I přes svoje chyby hra nabízí výborný a zábavný souborový systém, dobrý příběh, zajímavé postavy a hlavně dlouhou hratelnost.

-Venca-

STAR WARS: Síla se brobouzí

Když byly před pár lety oznámeny nové Star Wars, byl jsem jako velký fanoušek u toho. Tehdy tomu skoro nikdo nemohl uvěřit, přišlo to jako rána z čistého nebe ihned po prodeji značky společnosti Disney. Ten den byl velký svátek pro každého, kdo miluje světelné meče, mezihvězdné koráby a Sílu. Čekání na sedmou epizodu se ale rozhodně vyplátilo. Síla se probouzí, vlastně nabízí všechno, co fanoušek očekává, zaobalené do moderního a svěžího hávu, který ctí vizuální zpracování původní trilogie. Talentovaný režisér J. J. Abrams měl před sebou velmi nelehký úkol a to sice navázat na úspěch jedné z nejslavnějších značek na světě, rozvinout ji, zachovat pokud možno to nejlepší a zároveň přinést něco nového. A povedlo se mu to na jedničku. Abrams nám servíruje nové mladé hrdiny, kteří potáhnou celý příběh nové trilogie, zároveň do nás pumpuje dávky nostalgie, kdy představí i staré známé tváře, rekvizity a předměty. Setkáme se tak třeba s pašerákem Hanem Solem a jeho věrným přítelem Chewbaccou (Žvejkalem, chcete-li) a dokonce v nějaké formě dojde i na ty nejosudovější charaktery. Všechno to drží pohromadě, stopáž ubíhá a vy si ve dvou hodinách nestačíte uvědomit, že za okny není předaleká galaxie, nýbrž še-

divá realita. Vizuální zpracování je samozřejmě na špičkové úrovni. Tentokrát se dočkáme i mnohem více praktických efektů (ty, na které si lze sáhnout) než u posledních třech dílů a spolu s těmi počítačovými tvoří plynulý celek, který zkrátka působí famózně. O hudbu se dokonce postaral původní skladatel John Williams, který přináší známé, ale i úplně nové hudební motivy. Skvěle to funguje, ale přece jenom už se nedočkáme nějaké nové melodie, která by vám uvízla v hlavě tak, jako u starších dílů. Filmu je vytýkáno, že ve výsledku není

až tak moc epický, jak se původně předpokládalo. Je pravda, že nějaký moment, po kterém bychom si museli sbírat brady z podlah, tam opravdu není (až na jeden příběhový zvrat), ale jako celek si nové Star Wars nemohly přát lepší začátek nové trilogie. Obsahuje totiž úplně vše, co máme rádi, a předhazuje nám to ve strhující formě, která mezi sci-fi filmy posledních let nemá obdoby. Jak si jinak vysvětlit to marketingové šílenství, které film od začátku provází? Staré dobré Hvězdné války jsou zpět a přináší nám Sílu!

-Tisko-

REVENANT: Zmrtvýchvstání

Snímek *Revenant* je docela zvláštní v tom, že nám předkládá celkem okoukané prostředí v naprosto neokoukané formě. Pojednává o lovcích kůží na americkém západě někdy před polovinou 19. století, hlavní roli ztvárnil Leonardo DiCaprio a dnes již můžeme říct, že to je stěžejní film v jeho kariéře. Hugh Glass společně se svým synem a partou dalších lovců přežijí nemilosrdný útok indiánů a jsou nuceni prchat po proudu řeky někam do tajemné divočiny. Všude je snůh, sužuje je zima a Hugh je po cestě do bezpečí napaden medvědem a velmi vážně zraněn. Pro některé ze skupiny přeživších lovců začne být velkou přítěží a nakonec zůstane sám napospas smrti a divoké přírodě. Začíná nelítostný boj o přežití, kdy do slova každý další krok pustinou může být smr-

teľný. Forma, jakou je snímek zachycen, je prvotřídní. Výtečná kamera nám ukazuje, jak na první pohled smrtelné prostředí dokáže být i naprosto strhující a nádherné. Natáčení samotného snímku bylo pro celý štáb velmi náročné. Všichni museli čelit velké zimě a drsným podmínkám, což se krásně do filmu přeneslo, a vy tak máte pocit, že zima je opravdu všudypřítomná a drsná. Leonardo DiCaprio předvádí prvotřídní herecký výkon, ale nic jiného bychom od tohoto talentovaného herce nečekali. Vyzdvihnout musím také výkon Toma Hardyho coby záporné postavy, která celým dějem pořádně zamotá. Režisér Alejandro González Iñárritu odvedl velký kus náročného a poctivé práce, ale myslím, že bez odhodlaného štábu by film vznikl velmi špatně. Dost možná je vše dělané prvoplánově, aby byl boj o Oscary jednodušší, to nic ale nemění na tom, že se jedná o skvělý snímek, který se rozhodně vyplatí vidět.

-Tisko-

ZLATÝ PLEŠOUN pro Lea

Udělování cen akademie neboli Oscar 2016 je za námi a jeho význam byl letos možná o něco vyšší než obvykle. Oceněna byla spousta výborných filmů a talentovaných lidí, největší kus slávy si ale pro sebe ukradl výborný americký herec Leonardo DiCaprio. A není se čemu divit. DiCaprio je jeden z mála špičkových herců, kteří do této doby toto ocenění neměli. V kontrastu s tím, v jakých skvěle ztvárněných rolích se objevil, vždy Akademie volila z jakýchkoliv důvodů herce jiné. Nominován byl v průběhu jeho kariéry celkem šestkrát, ve známých či méně známých rolích. Zajímavostí je, že velkořemeslník Titanic získal rekordních jedenáct Oscarů. Nikoliv však za hlavní mužský herecký výkon, na který nebyl ani nominován. Tehdy to mohlo být z věkového důvodu, protože velmi mladí herci zpravidla cenu akademie nedostávají. Úplně poprvé bojoval o zlatou

sošku už v roce 1994 za vedlejší roli ve filmu *Co žere Gilberta Grapea*, kde ztvárnil duševně chorého chlapce. Další nominace přišla až v roce 2005 za hlavní roli ve filmu *Letec*, v roce 2007 za hlavní roli ve filmu *Krvavý diamant* a v roce 2014 za skvělý snímek *Vlk z Wallstreet*. Nikdy neproměnil. Proto je pro Leonarda loňský, potažmo letošní rok v kariéře velmi důležitý. Za hlavní mužský herecký výkon ve filmu *Revenant* konečně dne 29. 2. 2016 obdržel cenu Akademie, s čímž se sice tak nějak počítalo dopředu, o to větší zklamání by však bylo, kdyby nominaci neproměnil. Naštěstí pro klid celého internetu a medií si Leo zlatého plešouna odnáší konečně domů! Předání se neobešlo bez bouřlivého aplausu a parádní děkovné řeči z úst samotného herce, který vzpomněl snad úplně na všechny a z vlastní zkušenosti upozornil na rostoucí problém globálního oteplování. Pokud vás zajímá, jak zhruba dopadli Oscari v ostatních kategoriích, filmem roku je *Spotlight*, režisérem je Alejandro González Iñárritu za film *Revenant*, hereč-

kou v hlavní roli je Brie Larson za film *Room*, Oscara za hudbu dostal Ennio Morricone za film *8 hrozných a vítězem animovaných filmů se stalo V hlavě*. A sluší se dodat, že spousta Oscarů výhradně v technických kategoriích (celkem šest) získal postapokalyptický snímek George Millera *Mad Max: Zběsilá cesta*.

-Tisko-

KLUB ČESKÝCH TURISTŮ RUMBURK

ve spolupráci s MěÚ Rumburk a OÚ Staré Křečany
pořádá v sobotu 7. května 2016

Pozvánka na stezku odvahy

Učitelé! Spolužáci! Lenoši!

Chtěla bych vás pozvat na XXXVII. ročník STEZKY ODVAHY. Pokud se bojíte, že se koná v noci a že vás bude někdo strašit, jste na omylu! Právě naopak! Tato stezka odvahy je ve dne, jde se osmikilometrová krásná procházka lesem a mezi skalami. Start je z Brtníků (nejspíš od infocentra) od tři čtvrtě na devět do jedenácti hodin. Budeme rádi, když dorazíte.

Organizátoři stezky odvahy
KČT Rumburk.

PS: Straší se až v cíli.

-Šmudla-

PERLIČKY PERLIČKY

Z HODIN ČESKÉHO JAZYKA

Z testu:

- **Jmenuj znaky klasicismu:** ... kočku do kotle...
(Takhle to dopadne, když studentovi zbyde jeden rádek a už neví, co ke znakům klasicismu uvést. Skutečně originální. Ať žijí bláboly!)
- **Doplň:**
Asi nejvýznamnějším představitelem anglického klasicismu byl jeden Angličan.
- **Stručně popiš děj dramatu Sluha dvou pánů:**
...do toho se řeší nějaké vztahy, které jsou mi zamžené ba i uzavřené...
- **Jmenuj tři literární skupiny české literatury 60. - 80. let 19. století:**
májovci, lumírovci, rachtyníci
májovci, lumírovci, nerudovci
- **Nerudovy povídky se jmenují:**
Jak žebrák přišel na mizinu.

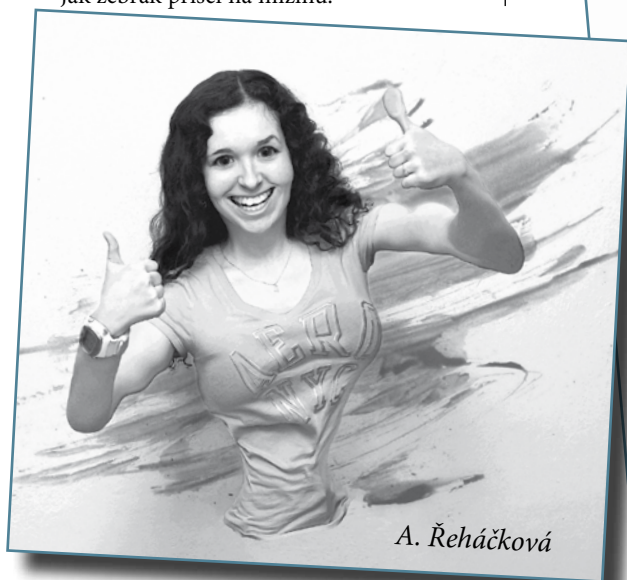
- **Jaký byl záměr autora v Noci na Karlštejně?**
To nevím, asi že i ženy se můžou stát muži a chodit na Karlštejně v utajení.
- **Májovci = nový hospodářský směr.**
Perličky z Máje:
- Jarmilka je zamilovaná do svého milého, když jí ale milenec (bratr) loupežník unese, mladší bratr ho zabije a je popraven. Jarmilka skáče a spáchá tak sebevraždou.
- Jarmilka se zamiluje do hlavního loupežníka, který kvůli ní nechá popraviti svého otce, ale poté si Jarmilka najde dalšího nápadníka. Když jí nakonec opustí oba, spáchá sebevraždou skokem do jezera.
- Děj Máje se odehrává v okolí Starých Splavů.
- Mácha napsal mnoho děl...
- **Napiš něco o Máchově životě:**
Chodil rád do přírody, rád psal, často přemýšlel o určitých věcech.

Z HODIN NĚMECKÉHO JAZYKA

Žáci prvního ročníku procvičují způsobová slovesa a vytvořené věty mají překládat, věta:

- **Er muss den Brief schicken.**
- správný překlad: **On musí poslat dopis.**
- 1. pokus o překlad:
Něco s kuřetem, ne?
(Chicken, no... budiž žákyni odpuštěno, zběhla z angličtiny).
- 2. pokus o překlad:
Něco s šunkou, ne?
(Chápu, záměna schicken - poslat a Schinken - šunka.)
- 3. pokus o překlad:
Musí koupit chleba.
(Nechápu, jdu vrátit diplom.)

Vybrala -LeLi-

A. Řeháčková

**AUTOKARIKATURY VYTVOŘENÉ NA OUV
Z VLASTNÍCH FOTOGRAFIÍ POMOČÍ PHOTOSHOPU**

Š. Poláček

J. Oliva

LETNÍ TURISTICKÝ KURZ 2016

AUTOKEMP SEDMIHORKY
19. - 24. ČERVNA 2016

Ubytování:

ve vlastních stanech

Stravování:

vlastní (PB vařiče, kuchyňka v kempu, kiosky v kempu)

Doprava:

vlastní, sraz 19. 6. v 18 hodin v kempu

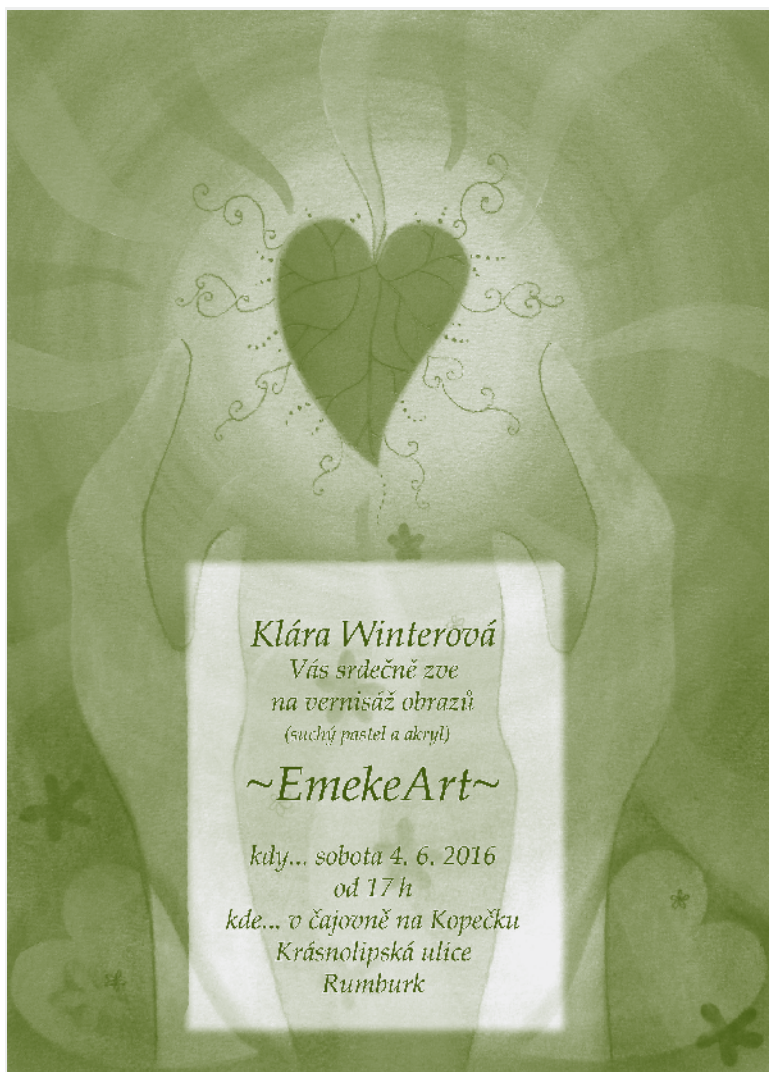
Cena:

600,-Kč

Přihlášky:

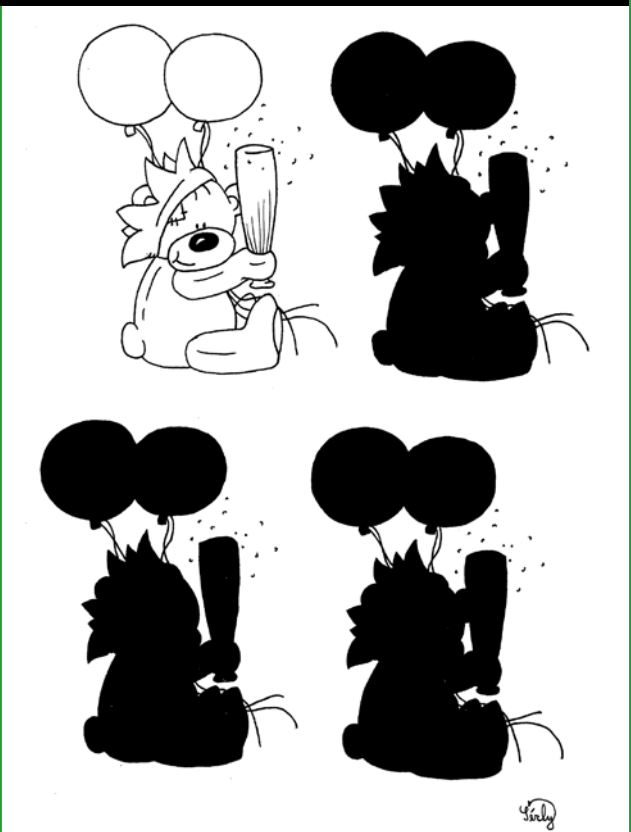
Mgr. Martin Macek

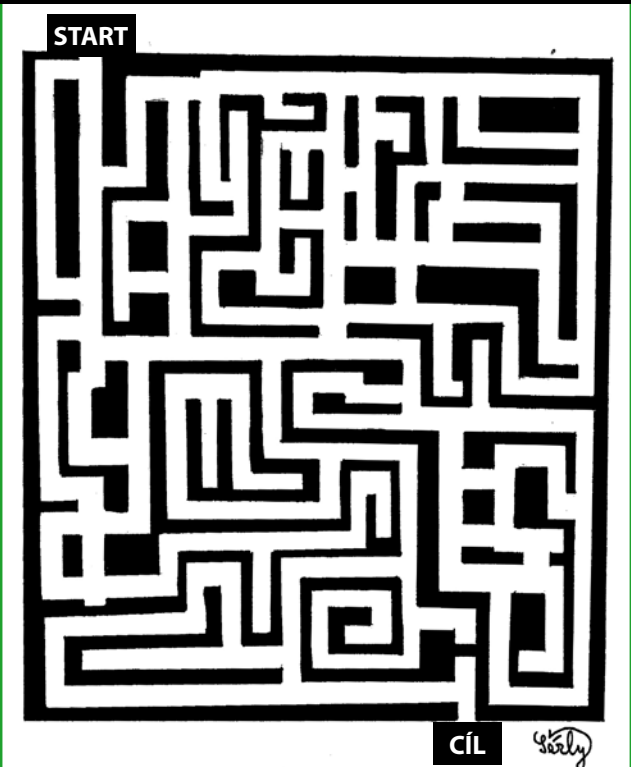

V příštím čísle *Bezevšeho* přineseme rozhovor s Klárou Winterovou. Tentokrát bude o malování a plánech o životě „na volné noze“.

Najdi správný stín k obrázku

Projdi bludištěm

Fakultní škola Přírodovědecké fakulty UJEP, Katedry informatiky

**VYŠŠÍ ODBORNÁ ŠKOLA
 OBALOVÉ TECHNIKY
 A STŘEDNÍ ŠKOLA, ŠTĚTÍ**

www.odbornaskola.cz

**Den otevřených dveří
 14. dubna 2016**

MOŽNOSTI JSOU OTEVŘENÉ

Vyšší odborná škola - tříleté pomaturitní studium, jediné v ČR

Název oboru: Obalový a grafický design

IZO: 82-41-N/09

Přijďte na chuť současnému grafickému a obalovému designu. Sledujte trendy v reklamě. Buďte kreativní. Staňte se profiky počítačové grafiky. Zjistěte, jak se tvoří obaly. Naučte se novým postupům a nejmodernějším technologiím.

Staňte se studenty školy s nejdelší tradicí a zkušenostmi v oboru obalové techniky v rámci ČR!

Co nabízíme?

Obor jako jediný v republice je zárukou velmi dobrého uplatnění na trhu práce. Spolupráce s firmami v oboru, které vás v případě zájmu rovnou zaměstnají. **Návštěvy veletrhů v Evropě, nejmodernější SW a HW vybavení.**

Vysokoškolský přístup ke studiu. Klasifikace formou zápočtů a zkoušek. **Povinné předměty** (např. počítačová grafika, obalový design, tiskové techniky, dějiny výtvarné kultury, jazykové vzdělávání), **volitelné předměty** (např. postprodukce, signmaking, webdesign), **dobrovolné předměty** (např. ateliér malby a kresby). **U nás si prostě sestavíte studium tak, aby vás co nejvíce bavilo.**

Kvalitní technické zázemí. Neužijte se „jen“ teorií, ale vše si můžete přímo ve škole vyrobit. Vlastníme dva deskové plottery, několik tiskových plotterů, digitální tisk, 3D tiskárnu, sitotisk, sublimační tisk, tamponový tisk a mnoho dalšího. Pracujeme ve všech produktech Adobe, Quarku, Corelu, specializovaných CAD systémech, v profesionální 3D grafice.

Známe vaše kolegy, co studovali před vámi. Byli skvělí. Proto o vás máme velký zájem! ;-)

www.odbornaskola.cz

Únorová přednáška *Vyšší odborné školy obalové techniky ze Štětí* měla velký úspěch mezi studenty, a proto rádi zveřejňujeme její inzerci.